

Läkaren

Nr 2 1971

LÖSNUMMERPRIS 3:— inkl. moms

Den BUDDHISTISKA livsinställningen

AV RUNE E. A. JOHANSSON

Buddha: Jag är fri genom att törsten släckts.

Buddhismen är ju en mycket gammal religion, ca 2500 år. Den har under seklernas gång spritt sig till stora delar av Asien. Det är alltså naturligt, att den förändrats och att den idag uppträder i många former. Om man i en kort artikel vill ge en uppfattning om "buddhismens" väsen, måste man alltså välja. Det är inte möjligt att ge en allsidig bild av buddhismen som den

är idag.

Störst intresse brukar den gamla buddhismen tilldra sig — buddhismen före sekterna, den som alla sekter utgått ifrån. Det finns en rikhaltig litteratur bevarad på pali-språket som anses vara mycket gammal och som fortfarande är normgivande åtminstone för den sydasiatiska buddhismen. De äldsta delarna av denna litteratur handlar

om Buddhas eget liv och hans undervisning. Ur denna skall jag över-sätta några småstycken, som ger en god bild av livsinställningen under den allra första tiden.

Den nya religionen sprang fram ur en personlig upplevelse. Denna har beskrivits på många sätt i den gamla litteraturen, och det finns berättelser som använder en omfattande mytologisk utsmyckning. Jag väljer i stället en liten enkel självbiografi som sällan citeras:

"Även jag var en gång lekman. Jag hade tillgång till alla slags nöjen och jag njöt av dem: det fanns former för ögat att betrakta, toner för örat att lyssna på, lukter att förnimmas av näsan, smaksensationer för tungan att smaka på och beröringar att uppfattas med känselsinnet — alla begärliga, ljuvliga, angenäma, sköna, förföriska och hetsande. Jag hade tre palats, ett för regntiden, ett för vintern och ett för den heta tiden. Och under regntidens fyra månader bodde jag i regntidspalatset omgiven av kvinnliga musikanter och gick inte ut.

Men så en dag förstod jag hur njutningar kommer och går och hur de tillfredsställes, och jag insåg deras farlighet och hur man undkommer dem. Jag övervann nöjestörsten och fördrev nöjesfebern, och med mitt sinne lugnt i det inre lever jag sedan dess fri från törst. Jag ser andra människor som ännu ej blivit fria från njutningsbegär utan ännu förtäres av törst och plågas av feber och därför jagar efter njutningar. Jag avundas dem inte, jag finner inget nöje i detta. Varför? Jo, det finns en glädje av annat

slag än sinnesnjutningarna, av annat slag än dessa skadliga sinnestillstånd: den är som en gudomlig lycka och den förgås ej. Fylld av denna glädje avundas jag inte den lägre och finner inget nöje i den."

Vad Buddha här säger om sin ungdom var inga överord: han var son till en furste och levde ett skyddat liv fram till sitt 29:e år. Trots detta förstod han så småningom hela hopplösheten i människans situation. Och han tog detta problem på allvar på ett sätt som vi inte är vana vid. Han sökte inte vika undan genom att skylla på gud, djävul eller samhällssystem. Hans strävan var att finna orsaker och därmed lämpliga åtgärder. Under sex år ägnade han sig åt detta och lämnade inget då känt medel oprövat för att nå sitt mål. Vårt citat säger att han fann problemets lösning.

Vi kan lägga märke till att det inte är en omvändelse i kristen mening som skildras utan en plötslig insikt om ett sakförhållande, på samma sätt som när en vetenskapsman gör en upptäckt. Han framhåller det tydligare i en annan text:

"Liksom en man som har ögon plötsligt kan se tingen i nattens djupaste mörker, då en blixtnyser upp, just så kan en människa inse som det verkligen är: 'detta är lidande, detta är lidandets orsak, detta är lidandets upphörande, detta är vägen som leder till lidandets upphörande.'"

Här har vi Buddhas vetenskapliga inställning uttryckt: det finns orsaker, och dessa orsaker kan undanröjas. Vi finner också av det förra citatet, att grundorsaken till lidandet är begäret, "törsten". Det kallas ett "skadligt sinnestillstånd", skadligt i den mening som att det leder till konsekvenser som man inte önskar. Därför blir njutningar egentligen ett lidande. I vår text är det njutningsbegäret som särskilt framhålls, men det är inte bara detta det gäller: i själva verket nämnes lika ofta egoism, vrede, girighet och liknande. Dessa skall alltså övervinnas.

Hur tillgår då detta? Det antydes ovan att det finns en väg.

"Ingenjörer leder vatten; pilmakare tillverkar pilar; snickare formar trä; de visa formar sig själva."

Alltså: liksom ingenjören har sitt jobb, så har buddhisten sitt. Ingenjören kan sitt jobb: må buddhisten se till att han kan sitt! Det finns ingen frälsning från ovan att vänta på och be om, utan här gäller det

arbete:

"Du måste själv anstränga dig: de fullkomliga är endast förkunnare."

"Det onda gör man själv; av sig själv smutsas man. Det onda lämnar man själv ogjort; av sig själv renas man. Renhet och orenhet hör till en själv.

Ingen kan rena en annan."

Buddha har aldrig uttryckt tvivel om att detta är utförbart. Han menade nämligen att allting i vårt liv är betingat av orsaker och att vi alltid är fria att införa nya faktorer och så påverka förloppet:

"Det är enligt naturens ordning att den som förstår och ser som det verkligen är, han tar avstånd och gör sig fri... Det är enligt tingens ordning att den som tar avstånd och gjort sig fri, han erfär frigörelsens kunskap och insikt."

Här har ordet frihet använts, och det är mycket vanligt i buddhistisk litteratur. Vi använder det också ofta och vi undviker vanligen att definiera det. Förmodligen menar vi ofta obegränsade önskningar och obegränsad konsumtion. (Troligen har ordet även en politisk betydelse, eftersom politikerna så ofta använder det, men de har aldrig röjt sin hemlighet.) Buddha använde främst ordet i en inre mening:

"Begärets slavar faller tillbaka i floden liksom spindeln återvänder till sitt nät.

De visa, som är fria från begär, passerar den och går bort, lämnande allt lidande. Släpp det förflutna, släpp det kommande, släpp nuet, höj dig över tillblivelsens värld! Då ditt sinne är fritt från allt, skall du inte åter födas och åldras."

"Jag har övergett allt och är fri genom att törsten släckts."

Det är alltså främst fråga om frihet från behov. Då man önskar något känner man beroende. Den som saknar något, känner missnöje och är därmed bunden. Endast den behovslöse är fri från lidande. Enligt buddhistisk uppfattning leder livsbegäret även till återfödelse och därmed till förlängning av lidandet ("faller tillbaka i floden" betyder "föds på nytt").

Buddha menade inte att hans efterföljare skulle vara likgiltiga för liv och död. De levde till hög ålder och vårdade varandra vid sjukdom. Det är inte heller fråga om asketism: Buddha hade själv provat den vägen och underkänt den. Han rekommenderade snarare en medelväg: ett liv i enkelhet och anspråkslöshet, framför allt utan bindning och beroende. Viktigast var utbildningen av en ny inställning och värdeskala. Tankarna och föreställningarna skulle kontrolleras, så att de inte längre kretsade kring jaget och dess behov såsom de vanligen gör hos den utvecklade människan. Frihet kan alltså aldrig betyda hämningslöshet. Hämningslöshet är slaveri under impulser. Inre frihet är en ändamålsenlig och konsekvent linje och den förutsätter behärskning av alla de inre krafterna.

Men även om den inre friheten alltså var viktigast, tänkte Buddha även på den yttre friheten. Munklivet utformades så att det skulle ge även en hög grad av yttre frihet. Man vandrade omkring i landet mycket. Förmiddagarna ägnade man åt att insamla föda och äta den, eftermiddagarna åt meditation, undervisning och diskussion. Man ägde inte mer än man lätt kunde ta med sig, och man hade inga sociala förpliktelser. Man var utanför samhället och ekorrhjulet. Det var dock även möjligt att fortsätta med förvärvslivet och ägna sig åt buddhistiska övningar på fritid.

Fri från behov blir man inte så lätt. Buddha utformade därför ett stort antal olika övningar som skulle ge denna inre frihet. Det skulle bli alltför utrymmeskrävande att beskriva dessa, men jag vill citera en antydning:

"Då han blivit munk, lever han enligt den disciplin som föreskrivits av reglerna. Han övar sig i rätt uppförande och ser en fara i de minsta fel. Han övar sig i att följa föreskrifterna och vinnlägger sig om godhet i tal och handling. Hans levnadssätt är rent, hans uppförande är etiskt, och han bevakar dörren till sina sinnen. Medveten och uppmärksam lever han lycklig."

Det framgår av denna text, att en hög moral hör till grunderna för den buddhistiska övningen. All själviskhet måste utrotas, och all vrede, ovänlighet och hat skall undertryckas. Därpå kommer de flera speciella övningar som består i att kontrollera sitt medvetande. Man skall lära sig att inte låta sina idéer och associationer vandra fritt

och att inte låta sig irriteras av någonting yttre utan hålla sin uppmärksamhet skärpt och fast. Man kan lära sig att få full kontroll över sina inre processer och då "lever man lycklig". Dessutom kan ett orubbligt inre lugn uppnås. Detta är något som ofta framhålls i texterna. Det berättas t ex om en furste, som ofta brukade besöka kringvandrande vishetslärare för att diskutera med dem. En gång kom han till Buddha och hans munkskara och fann dem sittande helt tysta, försänkta i meditation. Han utbrast spontant:

"Jag skulle önska, att min son hade ett sådant lugn som denna munkförsamling."

Det finns otaliga små berättelser om sådana personlighetsförvandlingar. En av de äldsta efterföljarna sammanfattade sin egen förvandling i en vers så här:

"Kuvad är nu den svårkuvade Dabba; han är nöjd och fri från tvivel. Dabba har segrat och är utan fruktan, han har nått fram till inre styrka och slutgiltig frid."

Han kallar sig alltså "kuvad" och menar därmed att han genom meditation gett sitt sinne stabilitet; det är den inre styrka som nämnes längre fram. Därmed har han också segrat, och han har själv utkämpat sin kamp och segrat över sig själv.

Men det är inte bara den inre friheten och styrkan som brukar framhållas. En text säger om en munk som nått fram till slutmålet:

"Han går med tillförsikt, står med tillförsikt, sätter sig med tillförsikt, går till vila med tillförsikt."

Han känner sig alltså väl hemmastadd i denna värld. Det är i denna värld han har nått sitt mål; livet har mening och innehåll. Han är inte ens särskilt osocial, även om han ofta föredrar ensamhet. En av de tidiga efterföljarna har uttryckt sig så:

"Jag är allas vän och allas kamrat, jag är vänlig mot alla varelser, jag övar mitt sinne i välvilja och har min glädje i medlidsamhet."

Detta var några glimtar från en ovanligt rik religiös litteratur. Med avsikt har jag valt texter som gäller den svåra "direkta vägen", helt enkelt därför att det var denna som Buddha rekommenderade. Hans undervisning gällde nästan uteslutande

de denna. Det är en väg som kräver stor insats i fråga om tid och personlig anspänning men som också ger resultat i form av personlig integritet, inre balans och frihet. Det finns, och har alltid funnits, en mera folklig buddhism, som ställer mindre krav på individen och där tempel och ceremonier spelar en

stor roll. Ofta har den lånat drag från andra religioner, t ex hinduismen. Det är en färgstark och avspänd religion med stark betoning av estetiska livsvärden men åtminstone ytligt sett vitt skild från den personliga frälsningsväg som kom till uttryck i de ovan citerade texterna.

Buddhistisk andakt med tibetaner i Sverige. T. v. Amita Nisatta.

LIVETS SYFTE

Buddhismen grundas på kunskap, ej på tro. Läran skall accepteras blott sedan den blivit förstådd och inte genom någon auktoritet. Buddhismen vädjar till människan på två sätt. Då den grundas på kunskap, som var och en själv kan verifiera, allt efter sin förmåga, vädjar den till intelligens. Den är även grundad på medlidande och medkänsla, och då den högsta kunskapen består i att fatta Den Ädla Sanningen om Lidandet, källan till medlidande, vädjar den även till människans hjärtelag.

Under dylika omständigheter, vad fordras av en buddhist? Det fordras att han uppfyller sin plikt, plikten att vara mild, kärleksfull och hjälpsam mot alla som lever på samma nivå som han själv: plikten att skydda dem som är underlägsna honom, att vara vänlig, hjälpsam och medlidsam mot dem. Då någon träder inom vår livs- och verksamhetskrets, låt oss se till att han lämnar den som en bättre människa på grund av sin kontakt med oss. När en bedrövad människa kommer till oss, bör vi se till att hon blir mindre bedrövad därför att vi delar hennes sorg. Då en svag människa kommer till oss och vi är starka, må hon lämna oss stärkt av vår styrka och inte förödmjukad av vårt högmod. Må vi överallt vara kärleksfulla och tålmodiga, milda och hjälpsamma mot alla. Vi bör ej vara barska och hårda, ty det finns nog av sorger i världen. Må vi se till att världen blir renare, bättre och lyckligare, medan vi lever i den.

Vad är vi här för om inte för att hjälpa, älska och upplyfta varandra? Ge akt på hur ert inflytande verkar på andra: ge akt på hur era ord inverkar på deras liv. Ert tal bör vara mildt, era ord kärleksfulla. Låt oss ha medlidande med alla levande varelser. Ni kan aldrig ha orätt i att hjälpa en människa och att rätta era egna behov efter plikten att fylla hennes behov.

Må allt levande beskåras lycka och välgång!

Amita Nisatta
(Ur Bodhi nr 7, 1970.)
svensk buddhistnunna

Alf Ahlberg:

NÅGRA TANKAR OM DÖDEN

Liksom det förr hörde till god ton att inte låtsas om sexuallivet, beter sig nutidsmänniskan mer och mer som funnes inte döden. Tankarna på det, som jämte födelsen är det enda vissa i detta vanskliga liv, skjuts undan, "trängs ner i det omedvetna", som det heter på psykoanalytisk jargong. Det har skett en **tabuering av döden**, som jag tror är ytterst ödesdiger. Redan den mest elementära nutida människokunskap säger oss, att ju mer vi söker tränga bort något som ter sig obehagligt ur medvetandet, desto mer kommer det att behärska och tyrannisera oss från själslivets omedvetna djupregioner. Dessa står nämligen inte under viljans kontroll. Endast genom att lyfta upp något i medvetandet, göra oss förtrogna med det, kan vi bemästra det, beröva det dess skräck. Just genom att tabuera döden, låtsas som funnes den inte, blir nutidsmänniskan terroriserad av skräck för döden. — Det har funnits tider och kulturer, då dödsymboliken varit så rikt utvecklad, att människan snart sagt vid varje steg erinrats om hur få våra dagar är. Vi föreställer oss vanligen, att människorna förr var besatta och plågade av dödsskräck. Jag undrar om detta är riktigt, eller om inte snarare förhållandet var det motsatta. Vi kan tänka på en gestalt som Franciscus av Assisi, han som sjuk och väl vetande att hans dagar var räknade sjöng sin sköna "solsång" om livets härlighet, om "min herr broder sol", "min syster måne", "mina systrar de svala vattnen", men inte heller glömde att prisa "min goda, allvarliga syster död".

"Lär oss betänka hur få våra dagar äro, att vi må undfå ett vist hjärta" — orden i den nittionde psaltarpsalmen är inte, såsom man

ibland synes tro, livsfientliga, utan alldeles tvärtom. Ty det är först med döden som bakgrund som livet får sin glans och skönhet, sin andliga dimension. "Själen är bara det i vårt liv, som vet att vi måste dö" — det ligger mycken sanning i dessa Bertil Malmbergs ord. Alla väsen vi känner är dödliga, men förmodligen är människan det enda av dem som har dödsmedvetande. Och just dödsmedvetandet ger varje ögonblick i vårt liv dess oersättlighet och livet i sin helhet dess **form**. Det är ingen tillfällighet, att de gamla sinnrika legenderna låter de stora syn-darna — Ahasverus, den flygande holländaren o s v — straffas med att förskonas från att någonsin dö. Men nutidsmänniskan tänker gärna: "Lär oss glömma hur få våra dagar äro", även om hon inte drar den logiska slutsatsen, "att vi må undfå ett dåraktigt hjärta".

Frågan är ju inte, om döden skall träffa oss eller ej — vi vet ju att den kommer förr eller senare, hur vi än söker ljuga oss ifrån denna vetenskap och leva som funnes inte döden. Frågan är i stället hur vi möter den. Kommer den som en väpnad man, som plötsligt och oförberett övarraskar oss eller som en som vi i tid hunnit göra oss förtrogna med? I sistnämnda fall är den inte längre livets fiende. Vill du bli vän med livet, så gör dig förtrogen med döden — det är en maning som jag knappast tror kan upprepas för ofta. Den gäller naturligtvis i särskild grad oss gamla, som enligt naturens ordning redan närmar oss den halvöppna port som leder till de namnlösa länderna. Men jag tror att även yngre och unga människor borde behjarta den. Det skrivs i vår tid många böcker, bättre eller sämre, om **ars amandi**, konsten att älska. Sällan däremot om **ars moriendi**,

konsten att möta döden. När allt kommer omkring är döden inte en plötslig händelse, och liemannen, som oförmodat hugger till med sin skära, är en inadekvat dödssymbol. Vi är alla människor som skall dö, och döden är inte någon utifrån kommande fientlig makt utan ingår organiskt i vårt liv som dag och natt. Liksom vi inte skulle uppleva vad Karlfeldt kallar "dagens benådade furstliga ljus", om det inte funnes någon natt, skulle vi heller inte utan dödsmedvetandet uppleva livets rikedom och fullhet. Men att utveckla denna som jag tror centrala tanke närmare skulle här föra för långt. Jag får nöja mig med dessa flyktiga antydningar.

*

Är det svårt att dö? Frågan kan naturligtvis inte besvaras generellt, och om vad som sker med oss i dödsögonblicket finns det strängt taget inga andra än de döda själva som skulle kunna berätta. Men så mycket tycks den medicinska sakkunskapen vara tämligen överens om, att själva dödsprocessen — även om den kan föregås av någon plågsam sjukdom — ytterst sällan är smärtsam, även om det för utomstående betraktare kan te sig så. Livsviljan slocknar i regel fortare än livet och medvetandet fortare än det organiska livet. Vad man med ett ord, som har en onödigt skrämmande klang, kallar "dödskamp" uppleves alltså i regel inte av den döende själv. — Därtill kommer, att otaliga vittnesbörd har samlats av människor, som varit så nära livets gräns en människa vid medvetande kan komma. Nästan enhälligt går de ut på att upplevelsen så långt ifrån varit skrämmande, att den tvärtom åtföljes av en känsla av ro, ja till

och med av en obeskrivlig ljuvlighet. Den kände, för några år sedan döde psykologen C. G. Jung berättar härom i sin (även på svenska) posthumt utgivna självbiografi, att han en gång var så svårt sjuk, att han själv trodde sig redan ha passerat livets gräns (ja, när han efter många år berättar härom, tycks han fortfarande tro att han varit på andra sidan gränsen). Det var, skriver han, en så underbar upplevelse, att det dröjde länge innan han kunde försona sig med den skicklige läkare, som hjälpte honom tillbaka till livet. Karlfeldt var vid påsktiden 1913 i en liknande situation. En av de läkare som vakade vid hans sjukbädd ansåg honom faktiskt redan som död. Men en oväntad kris återförde honom till livet. Hur han själv upplevde gränstillvaron sökte han sedan skildra i den underbara diktsviten "Sjukdom" (i samlingen "Flora och Bellona"). Man har all anledning tillmätta hans skildring betydelse, ty i regel var han ytterst förtegen om sitt eget inre liv och sade därom hellre ett ord för lite än ett för mycket. Först beskriver han sina underliga febersyner, därpå hur alla jordiska bilder efter hand slocknar, den sista av dem bilden av den längesen döda modern, som han tycker sitter vid sängen. Men allt detta försvinner när han står vid gränsen. Där hör han "ett outsägligt ord vid en obeskrivlig port":

Och slocknar i livets bullrande
sång
dess klang från förnimmandets
gräns,
så skall jag dock minnas till nästa
gång,
att rösten lät som en väns.

Det är naturligt, att vi som ännu är relativt sunda har vad jag skulle vilja kalla ett slags **biologisk** rädsla för själva dödsprocessen, hur mycket man än säger oss att den är irrationell. Jag har svårt att tro på den fulla uppriktigheten, om någon påstår motsatsen, ty denna rädsla är ju endast den andra sidan av livets naturliga självbevarelsedrift. Men vad innebär det då att vara död? Finns det något bakom dödens järnridå? Att döden inte är det definitiva slutet på allt, tycks, såsom nutida antropologi och religionsvetenskap visar, vara en så gott som universell tro i hela mänskligheten, både nu och i gångna tider, även om det alltid funnits och alltjämt finns de som bestrider den. Denna **consensus** är naturligtvis inget "be-

vis", men kanske ändå ett slags indicium. Jag kan stundom känna något som liknar avund mot dem som i denna fråga anser sig ha **visshet**, men själv hör jag inte till dem. Själv är jag en oförfädd skeptiker och sökare, som gärna lyssnar till argumenteringar från olika håll och håller olika möjligheter öppna. Även jag anser tron att döden är det definitiva slutet osannolik, men skulle den trots allt vara riktig, har jag svårt att förstå dem som fruktar döden, ty då är den ju som en evig sömn utan drömmar. Men jag har ingen anledning att söka sak, varken med spiritualister, som tror på möjligheten att under vissa förhållanden kommunicera med de döda, eller med någon annan av de otaliga föreställningar om livet bortom döden som möter oss både nu och i gamla tider. Här skall jag bara dröja helt flyktigt vid en tankegång rörande denna stora fråga — om inte annat så därför att den sällan eller aldrig förekommer i de aldrig avslutade debatterna om död och odödlighet.

*

När en fråga förefaller olöslig kan det bero på två saker, antingen på att vårt vetande tills vidare är ofullständigt eller på att **frågan är felaktigt ställd**. Modern filosofi har visat, att det förhåller sig på sistnämnda sätt med många av de stora, klassiska metafysiska frågorna. Kan det inte tänkas att det förhåller sig på samma sätt med frågan om livet efter döden (eller före födelsen)? Efter och före är tidsord, och i de populära odödlighetsföreställningarna tänker man sig, att de döda existerar i något slags **rum** (även om man naturligtvis är på det klara med att gatorna av guld och sva-vellågorna är bildliga uttryck). — En av min ungdoms största upplevelser var studiet av Kants filosofi. Han ansåg sig kunna påvisa, att tid och rum inte är några egenskaper hos verkligheten själv utan **vårt** sätt att ordna den. Med en grov och i någon mån missvisande bild: om jag tar på mig blå glasögon, så ser jag allt i blå färg. Det beror inte på att verkligheten själv förändrat sig utan på att de blå glasögonen bara släpper igenom de blå ljusstrålarna. Rum och tid är så att säga för Kant de glasögon, varmed vi betraktar verkligheten, bara med den skillnaden, att vi inte kan ta av oss dem så länge jordelivet varar. Nu vet jag visserligen att Kant så-

tillvida är föråldrad som han utgår från den newtonska fysiken med dess uppfattning om tid och rum, som relativitetsteorin på ett genomgripande sätt förändrat. Men jag kan inte se, att Kants grundproblem därmed principiellt förändrats. Om vi utbyter Newtons rum och tid mot Einsteins "rum-tid", så kvarstår frågan oförändrad om verkligheten själv har denna egenskap eller om vi inte kan veta något om vad Kant i brist på bättre kallar "tinget i sig". I sistnämnda fall blir allt vad vi kan säga om hur den verklighet är beskaffad, som vi inte upplever med våra sinnen, "när stoftets tunga skrud vi kastat av" (för att tala med Shakespeare) ett tal i fåvitsko, och vi kan aldrig veta något om vad som döljer sig bakom dödens järnridå.

Jag påstår ingenting härom med kategorisk säkerhet, jag framställer det bara som en möjlighet, väl värd att ta i betraktande. Livet bortom döden blir då något "helt annorlunda", något vi inte kan göra oss minsta föreställning om, "vad intet öga sett och intet öra hört och som aldrig någonsin uppstigit i något människohjärta". — Naturligtvis är det inte förbjudet att använda bilder därom — bara vi har klart för oss, att det endast är bilder.

Men hur därmed må förhålla sig, så vill jag sluta med en personlig deklaration. Jag har sagt att jag, liksom efter vad jag tror allt levande, har vad jag kallat en **biologisk** skräck för själva dödsprocessen — hur irrationell den än må vara. Men lika uppriktigt kan jag säga, att den metafysiska ångest för något "bortom" döden, som jag stundom i yngre år kunde känna, är fullständigt borta. Ty antingen (ehuru som jag sagt osannolikt) finns där ingenting — och således heller ingenting att frukta — eller — och det är naturligtvis en **tro** som jag inte kan bevisa men som hos mig blivit allt mer rotfast — finns där något "annat", något bättre än denna inte alltid odelat angeläma dröm vi kallar "livet".

LÄR DIG TÄNKA POSITIVA TANKAR

som ger skönhet inifrån.

Med avpassade andnings-, koncentrations och avslappningsövningar kan Du uppnå en **lyckokänsla**, som endast en harmonisk människa känner — fri från påverkan av all slags stress omkring Dig.

Välkommen med Din signal till tel. 0760/506 56, kl. 16—19.

EN PSYKIATER BERTHOLD ERIC SCHWARZ TALAR MED UFO-VITTNEN OCH FINNER DEM TROVÄRDIGA

I tidskriften Medical Times, oktobernumret 1968, har en amerikansk läkare, Berthold Eric Schwarz, en artikel "UFOs; Delusion or Dilemma", där han tar upp frågan om UFO-vittnens trovärdighet från psykiatrisk synpunkt.

Schwarz, som har tolv års erfarenhet som psykiater, meddelar att han aldrig påträffat berättelser om UFO-fenomen som en del av sina patienters sjukliga tankar. Samma säger flera av Schwarz' kolleger, som han har förhört sig med. I fyra fall har psyk-patienter berättat om UFO-observationer på långt håll, men till de iakttagelserna var det också andra vittnen, och det fanns inte något samband med patientens psykopatologi.

I sin artikel redogör dr Schwarz för fyra UFO-fall, där han gjort en psykiatrisk undersökning av huvudvittnena. Här följer en koncentrerad redogörelse för fallen.

Fall 1. En polisman Benjamin Thompson såg i ungefär tre minuter ett starkt lysande föremål i luften. Det var stort som en bil eller större och befann sig på uppskattningsvis 75 meters avstånd. Skenet från föremålet var så starkt att Thompson blev bländad. I 20 minuter var han blind och kunde varken se sina händer eller billyktorna, och han hittade inte tillbaka till bilen. Långsamt kom synen åter. Polisemannens röst försvann också, och han var hes i fjorton dagar efter händelsen.

Föremålet, som även observerades av ett par andra personer, var ljudlöst men lämnade efter sig ett tjockt dis, när det gav sig iväg i en skarp sväng (rät vinkel) och for rakt uppåt (inte som ett flygplan).

Fall 2. En 22-årig man, Jerry H. Simons, kom åkande i sin bil under en camping- och fisketur, då han lade märke till ett starkt ljus uppe i luften. Han stannade sitt fordon,

vevade ner bilrutorna och tittade ut. Till sin förfäran märkte han att det som först sett ut som ett stort ljussken, tycktes vara ett solitt föremål med tydliga konturer. Uppskrämd körde han bilen mot en huvudväg, under det föremålet i luften följde efter. Nu stannade motorn, och den elektriska utrustningen i bilen slutade fungera. Två gånger rörde sig det okända föremålet bakåt eller åt sidan av bilen, och då fungerade det elektriska igen, men varje gång kom föremålet tillbaka rätt ovanför bilen, och då försvann strömmen, och motorn stannade. Det oidentifierade föremålet, som var ljudlöst, befann sig på trädtoppshöjd. Hela upplevelsen torde ha varat minst 10—15 minuter.

När Simons anmälde händelsen, var han mycket uppskakad och nästan vit i ansiktet. Kort tid efteråt blev han sjuk och togs tre månader senare in på lasarett, där han vårdades i tre månader för trötthet, muskelsvaghet, ömhet, sömnhet samt en viktförlust på 15 kg. Simons tillfrisknade fullständigt. Sjukdomen berodde möjligen på chock i samband med UFO-upplevelsen.

Fall 3. Robert Martz, 73 år, en f. d. elektriker, observerade under en biltur tillsammans med en vän en skräckinjagande, stor, lågande tingest i luften, vilken lyste upp ett stort område och kunde iakttas under några sekunder. Lågorna försvann plötsligt, liksom när man släcker en lampa; sedan syntes ett svagt ljus i fyra gluggar på föremålet, och därefter blev allt mörkt.

Bilens motor stannade, och strålkastarna slocknade. Mr Martz kände att han blev ovanligt varm. Inom kort kunde bilen starta igen.

Fall 4. Fyra vuxna och två små barn var på väg till en picknick. Deras bil körde fast i sanden, och en i sällskapet gav sig iväg för att

Nej, Werner Aspenström, den bild av ett UFO-vittne, som Du gav de svenska TV-tittarna, var inte bra. Det rör sig sällan om otillförlitliga personer. UFO-rapportörer brukar vara trovärdiga — och i många fall är det mer än ett vittne till en händelse. Detta är betydelsefulla fakta, som inte bör tappas bort, när UFO behandlas.

skaffa hjälp. De kvarvarande lade plötsligt märke till en stor farkost i luften. Den svävade först över marken och tycktes sedan landa på några hundra meters avstånd. Ett av vittnena, Betty Jean Klem, 16 år, har beskrivit farkosten som svampformad med smal nederdel samt ovalformad upptill.

Två poliser dök upp, och de begav sig tillsammans med 18-årige Douglas Tibbetts iväg för att spana efter farkosten. När de kommit ungefär 300 meter bort från bilen, hörde de dess signalhorn ljuda ursinnigt. Kvar i bilen satt miss Klem och mrs Anita Haifley, 22 år, tillsammans med den senares två små barn. Miss Klem hade sett en mörk varelse som rörde sig långsamt in bland buskarna. Den tycktes formlös och inte mänsklig. Miss Klem säger att den inte hade någon hals och inga armar. Den var över 180 cm lång och synlig i en och en halv till två minuter. Även mrs Haifley såg varelsen; hon slängde ned sina barn på bilgolvet.

En polisman säger att han aldrig förut sett en så skrämmande person som Betty Jean Klem efter hennes oförklarliga upplevelse. Hennes panna var blöt av svett, och när hon strax efteråt hördes om händelsen skakade hennes händer, hon ruskade ideligen på huvudet, och hennes tal var oartikulerat.

Miss Klem undersöktes psykiatriskt av dr Schwarz, medan däremot mrs Haifley och Tibbetts inte kunde göras till föremål för sådan undersökning.

Samma dag hade flera andra personer observerat ett okänt, lysande luftföremål.

Dagen efter upptäckte poliser underliga avtryck i sanden på observationsplatsen. De tycktes komma från en gående varelse, var triangulära och cirka 2 dm djupa. Det fanns också märken av "klor" i avtrycken i sanden. Gipsavgjutningar gjordes. Poliserna påträffade också

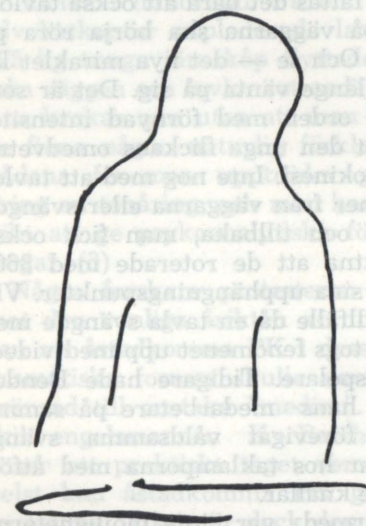
en klar, färglös vätska, vilken sades likna kisel, i närheten av märkena. Prov på vätskan togs för analys, men den har inte kunnat identifieras. Den polisman som fotograferade spåren i sanden och tog vätskeproven blev illamående med feber under cirka tre timmar på kvällen.

*

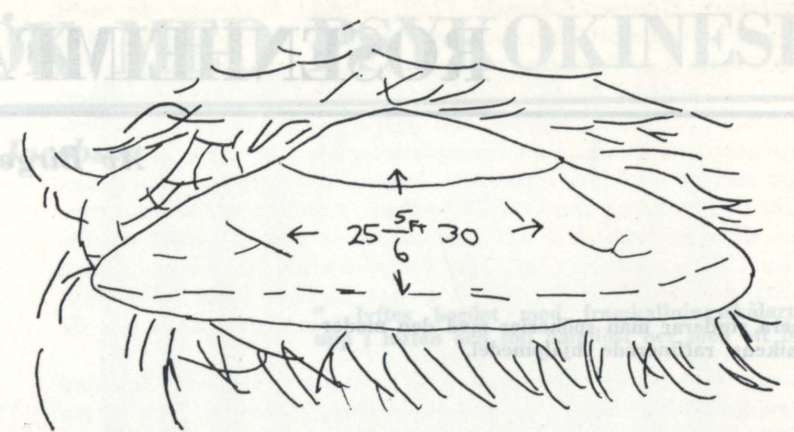
Fastän det varken kan bevisas eller motbevisas att det finns en objektiv verklighet bakom dessa fyra UFO-rapporter, säger dr Schwarz, så är innehållet i dem helt likartat med många andra publicerade fall. Vittnena gjorde under de psykiatriska undersökningarna intryck av att vara sanningsenliga. Fastän psykisk sjukdom inte behöver göra en person oförmögen att korrekt rapportera en händelse av det här slaget, vill dr Schwarz understryka att inget av vittnena har visat några tecken på nuvarande eller tidigare psykisk sjukdom, ej heller benägenhet för lögn eller bruk av droger. Vittnena sökte inte publicitet. De flesta var tvärtom tveksamma att berätta om sin upplevelse på grund av fruktan för publicitet och förlöjligande.

Dr Schwarz anser att de fyra fallen är faktiska händelser, som vittnena sakligt har redogjort för, och han menar att **problemet är hur vittnenas upplevelser skall uppfattas.**

Apropå den utomjordiska hypotesen citerar dr Schwarz "rymdfartens fader" professor Hermann Oberth, vilken flera gånger uttryckt sin övertygelse att UFOs manövreras av högintelligenta varelser från andra planeter.

Betty Jean Klems teckning av den formlösa varelsen.

Jerry Simons gjorde denna teckning av UFOt, som han såg, kort tid efter upplevelsen.

Professor J. Allen Hynek:

UFOs har alltid rapporterats mycket oftare i landsorten än i tät bebyggda områden. I den lilla staden är personen, som rapporterar en UFO-observation, ofta en aktad samhällsmedlem och det är därför osannolikt att hans rapport motiveras av en önskan om publicitet eller vinst. Han kan mycket väl vara personligt bekant med lokalredaktören. Han har kanske barn i skolan, kla-

rar sitt dagliga arbete på bästa sätt och anses vara ärlig och balanserad. En sådan person skulle inte ha något att vinna — utan riskerar tvärtom att bli förlöjligad — genom att göra sin upplevelse känd.

Kort sagt, det är svårare för folk som känner dem att föreställa sig att sådana personer fantiserat, än att föreställa sig att de har haft någon mycket ovanlig upplevelse.

Professor Hynek var i över 20 år amerikanska flygvapnets vetenskaplige konsult i UFO-frågor. Han har upprepade gånger förklarat att UFO-vittnen i allmänhet är trovärdiga personer.

AMERIKANSKA VETENSKAPSMÄN REKOMMENDERAR UFO-FORSKNING

Amerikanska institutet för aeronautik och astronautik (AIAA), som är en sammanlutning av rymdfartsforskare och -ingenjörer, har i en offentlig skrivelse uttalat sig för förnyat vetenskapligt studium av UFO-fenomenet.

Rekommendationen grundar sig på ett treårigt studium av en 11-mannakommitté, bestående av medlemmar i AIAA. Institutet uppmanar till en fördomsfri inställning i UFO-frågan och nämner som skäl för sitt ställningstagande att det finns en liten återstod av väldokumenterade men oförklarliga fall, vilka utgör UFO-fenomenets kärna. Dessa fall kännetecknas av hög trovärdighet och hög grad av onormalitet. Det vore oacceptabelt, anser institutet, att bara ignorera sådana oförklarade observationer.

AIAA-forskarna säger att de i Condon-rapporten inte har kunnat finna någon grund för Condons bedömning att ingenting av vetenskapligt värde torde kunna vinnas från fortsatt UFO-studium. De anser i stället att den motsatta slutsatsen kunde ha dragits utifrån rapportens innehåll: nämligen att ett fenomen med så högt procenttal oförklarade fall (omkring 30 procent) borde skapa tillräck-

lig vetenskaplig vetgirighet för att forskningarna skulle fortsätta.

AIAA anser att professor Condons sammanfattning inte väl speglar rapportens innehåll utan i hög grad återger hans personliga uppfattningar. Rapporten är inte lika negativ i sina bedömningar som Condons redogörelse. Institutet ifrågasätter också Condons uttalande att inga intelligenta utomjordiska varelser har någon möjlighet att besöka jorden under de närmaste 10.000 åren. "Vi finner ingen övertygande grund för ett sådant påstående", säger AIAA och frågar: "När börjar man räkna?"

Institutet underkänner också de UFO-forskningar som bedrivits före Condon-rapporten och menar att det är anmärkningsvärt hur bristfälliga dessa har varit.

Beträffande den utomjordiska hypotesen och sådana bedömningar som att den är "den minst sannolika" (Condon-rapporten) eller "den minst osannolika" (professor McDonald) säger AIAA att "det för närvarande inte finns någon vetenskaplig grund för att uppskatta sannolikhet på det sättet".

Källa: UFO Investigator, Washington.

ROSENHEIMFALLET

Av Birger Qvarnström

"Numera studerar man spökerier med den moderna teknikens raffinerade hjälpmedel."

Ordet spökerier har för de flesta människor en utmanande komisk klang som om det vore fråga om en för intelligensen förolämpande vidskepelse. Och dock täcker det ofta högst allvarliga och påtagliga realiteter som inte saknar personligt tragisk bakgrund. Hithörande fenomen har iakttagits i alla tider och länder och inom alla kulturkretsar. De upprepar sig alltid med samma typiska drag som inte kan förklaras genom de allmänt antagna fysikaliska lagarna.

Fenomenen består av allehanda ljud och kraftyttringar. Knackningar hörs i väggar och möbler, föremål flyger omkring, lådor och skåp springer upp. Även s. k. apparter omtalas, d. v. s. föremål försvinner ur tillslutna rum och uppenbarar sig åter i en annan fysisk omgivning. Tar sig fenomenen mera våldsamma uttryck betecknas de vanligen med det tyska ordet poltergeist. En mera vetenskapligt klingande beteckning är "upprepad spontan psykokinesi" (recurrent spontaneous psychokinesis, förk. RSPK). Dessa fenomen står i regel i förbindelse med ungdomar i pubertetsåren eller personer som lever i stark psykisk spänning. Poul Bjerres "fallet Karin" är ett typiskt och även internationellt uppmärksammat exempel. I jämförelse härmed håller sig de av Rhine och andra forskare redovisade försöken att "med tankekraften" påverka fallande tärningar inom mycket beskedliga gränser men kan i gengäld statistiskt studeras. Däremot har spontana PK-fall påfallande motsvarigheter i iakttagelser som gjorts i samband med s. k. fysikaliska mediérs prestationer.

Tiderna förändras... Numera studerar man spökerier med den moderna teknikens raffinerade hjälpmedel och fenomenen har inte blivit mindre sällsamma och spännande för den skull. Helt nyligen

har professor Hans Bender inför Parapsychological Association i New York lagt fram redogörelser för ett antal spökefall som han själv undersökt i intim samverkan med teknisk och fysikalisk expertis. Resultaten kommer inom en snar framtid att bli tillgängliga i bokform.

Ett av de mest intressanta fallen är det som utspelades på ett advokatkontor i den idylliska staden Rosenheim i Bayern. Det började hösten 1967 med att glödlampor sprang sönder, lysrör i taket föll ner och slogs i bitar, starka smällar hördes i luften. Störningar i telefonförbindelserna förekom ofta och telefonräkningarna steg till en oanad höjd beroende på att samtal registrerades som aldrig ägt rum. Då experter misstänkte att störningarna berodde på onormala strömstötter i ledningsnätet, ordnade man så, att kontorets ledningar försågs med energi från ett reservaggregat. Dessutom inmonterades automatiskt registrerande spännings- och strömskrivare i lokalerna.

Vid ett tillfälle hördes en stark knall i chefsrummet och ett lysrör lossnade på oförklarligt sätt ur sitt fäste och slogs sönder. Strömskrivaren registrerade dessa data med två maximala utslag på ca 50 ampère. Detta var oförklarligt, särskilt det förhållandet att säkringarna inte utlöstes. Egendomligt är även det faktum att vridningen av skrivstiftet vid den maximala utslagspunkten löpte i en slinga och inte som i vanliga fall rätlinjigt.

Sådan var situationen då Bender började sina undersökningar. Han ansåg sig på goda grunder kunna misstänka att en ung flicka, Annemarie, som var praktikant på kontoret, var de mystiska händelsernas omedvetna upphov. Då hon var borta, hände ingenting särskilt.

För att få en föreställning om fenomenens egentliga natur lät Bender två fysiker från Institutet för

plasmafysik i München-Garching göra egna oberoende undersökningar. I en gemensam rapport slår de fast att fenomenen kunde experimentellt konstateras men inte teoretiskt förklaras. Verkningarna var "mekaniska" utan att någon fysikalisk orsak kunde anges. Manuellt ingripande och bedrägeri måste helt lämnas ur räkningen. Det noteras vidare att komplicerade rörelser iaktogs och dessa rörelser föreföll styrda av intelligent kraft som visade en tendens att undandra sig undersökning. Särskilt betonas att mätinstrumenten gav utslag trots att ingen höjning i nätspänningen ägde rum. Även de båda fysikerna lade märke till att strömskrivarens stift vid vändpunkterna beskrev en S-formad slinga som elektriskt framkallade utslag inte kunde åstadkomma. Dessutom reagerade apparaten på samma oförklarliga sätt då den hölls under försegling. Då nätspänningen för en tid ersattes med spänningen från ett batteri på 1,5 volt som inmatades i skrivaren, noterades fortfarande starka utslag.

En dag yttrade advokatfirmans innehavare i Annemaries närvaro: "Nu fattas det bara att också tavlorna på väggarna ska börja röra på sig." Och se — det nya miraklet lät inte länge vänta på sig. Det är som hade orden med förnyad intensitet utlöst den unga flickans omedvetna psykokinesi. Inte nog med att tavlor föll ner från väggarna eller svängde fram och tillbaka, man fick också bevitna att de roterade med 360° runt sina upphängningspunkter. Vid ett tillfälle då en tavla svängde med 320° togs fenomenet upp med videobandspelare. Tidigare hade Bender och hans medarbetare på samma sätt förevigat våldsamma svängningar hos taklamporna med åtföljande knallar.

Därmed var inte möjligheterna

(Forts. på sid. 15)

FÖRSÖK MED PSYKOKINESI

Av Nils-Olof Jacobson

"...lyftes bordet med framkallningsskålarna högt upp i luften och föll handlöst ner med ett brak."

avspänd, sansad attityd där man ändå undviker tvivel. Vantro och tvivel blockerar fenomenen, medan förväntan och tro underlättar dem. Batcheldor menar att en grupp intresserade med lugn, tålmod och förväntan inte ska ha några svårigheter att demonstrera påtagliga PK-fenomen.

Några personer som hade läst om Batcheldors teorier ville prova dem. Gruppen hade fyra deltagare: en 25-årig kvinna och tre män i åldern 25, 30 och 47 år. De träffades regelbundet, i början (1968) för att helt enkelt se om några fenomen kunde åstadkommas. Första målet var att åstadkomma levitation (svävande i luften) av ett bord som vägde ca 18 kg. Man satt runt bordet med båda händerna lätt vilande på bordet, i vanlig belysning, med fjärrkontrollerade kameror beredda. Resultaten var förbluffande: (4)

Man samtalade normalt under seansen, men utan tvivel hade var och en på sitt sätt vilja och önskan att bordet skulle göra en rörelse. I själva verket kom resultaten snabbt. Vid första mötet hördes knackningar, som det föreföll från bordet. Bordet lutade vid andra mötet, och, efter några få seanser, hade fenomenen utvecklats till våldsamma rörelser av bordet. Ingen exakt kontroll föreföll möjlig över rörelserna, och detta orsakade faktiskt oro att någon skulle bli skadad. — Dessa rörelser åstadkoms under flera seanser efter varandra och innefattade att bordet lyftes fem eller sex fot över golvet, att det rörde sig runt hela rummet medan det svävade i luften, och att det "vickade" till golvet, ibland helt mjukt men ibland mycket häftigt. Under alla rörelser försökte deltagarna så långt som möjligt hålla lätt kontakt med ett finger på bordet, men ibland förlorades kontakten oundvikligen och

många rörelser skedde möjligen utan kontakt.

Dessa märkliga fenomen tycks vara av samma slag som dem Olle Holmberg bevittnade hos fotografen Türck i Köpenhamn. (5) — Gruppen övergick sedan till mer kontrollerade experiment. En komplicerad apparat byggdes för att fotografiskt registrera krafter och rörelser. Vid en seans, när man just hade framkallat och fixerat filmen (vilket gjordes i öppna skålar), lyftes bordet med framkallningsskålarna högt upp i luften och föll handlöst ner med ett brak. Man fick ägna nästa timme åt att torka upp framkallare och fixerbad från golvet och trösta den stackars deltagare som hade blivit översköld med fix! Man byggde sedan en enklare apparat: När en metallbygel som hängde fritt genom PK svängde uppåt slöts en strömkrets från ett batteri och en lampa på bordet tändes. Man fann snart att man kunde få lampan att tändas och släckas på kommando. Den kunde också svara på frågor genom att tändas ett visst antal gånger, och ibland gav den t o m svaret innan den frågade själv var medveten om rätt svar. Gruppen splittrades när kvinnan gifte sig och flyttade, men en ny grupp planeras.

Hur kan sådana fenomen förklaras? En sak är klar: man behöver inte blanda in några "andar". Enligt Batcheldor är PK inget annat än "former av ovanligt mänskligt beteende, som manifesteras utanför kroppen när betingelserna är gynnsamma". Frågan är om inte samma förklaring kan gälla för andra fenomen av liknande slag, som spiritualisterna anser beror på "andar" — planchett, psykograf, ouija-bord mm. Den moderna spiritualismen började ju med "andeknackningar" som senare visade sig vara högst mänskligt betingade. Frågan

(Forts. på sid. 17)

Amerikanen George Adamski (1891—1965) är en av de mest omtalade och omdiskuterade personerna inom UFO-området. Han påstod att han haft kontakt med människor från andra planeter och fått följa med på resor i deras farkoster; bl. a. berättade han om ett besök på Saturnus som han gjorde 1962, då han som jordisk representant deltog i en interplanetarisk konferens där.

Många seriösa ufologer anser att Adamskis verksamhet och den publicitet den fått har skadat UFO-saken, gett den ett löjets skim-mer och därmed försvårat ett vetenskapligt och politiskt erkän-nande av UFO-fenomenet som ett betydelsefullt problem. Andra menar att Adamski mer än någon annan lyckats fästa folks upp-märksamhet på UFOs och så bidragit till att kännedom om de interplanetariska skeppen spritts över jorden.

I Sverige har förlaget Parthenon, Hälsingborg 6, under ledning av fröken Edith Nicolaisen, gett ut skrifter av Adamski. Den första kom 1957. 1969 fick också International Get Acquainted Program, som Adamski startade, en svensk representant, nämligen Thor-Leif Dahnielson i Eksjö, som ger ut tidskriften Svensk IGAP Journal. Vi har frågat honom: "Kan man verkligen tro på Adamski?" — "Ja", svarade han, "Adamski talade sanning!"

Adamskis supporter.

Thor-Leif Dahnielson: ADAMSKI TALADE SANNING

Medan många tvivlade på Adamskis ord och kallade honom charlatan, tog på-ven Johannes XXIII emot honom i audiens — den 31 maj 1963 — och över-lämnade till honom en guldmedaljong som tack för hans insatser. Enligt den aposto-liske delegaten i Köpenhamn, Bruno B. Heim, präglades denna medaljong endast i några få guldexemplar, som delas ut vid höga statsbesök och till speciellt förtjänta personer.

George Adamski talade sanning! — Låt oss se på några av de ting som ligger till grund för detta påstående.

Det första Adamski presenterade som stöd för sin berättelse om mötet med en rymdbesökare i den kaliforniska öknen var några fotografier av besökarens farkost. Under årens lopp har en del försök gjorts att avfärda dessa som förfalsk-ningar — men utan framgång. Opartis-ka bedömare, bl. a. Pev Marley (Cecil B. de Milles kameraman) och Joseph Man-sour (chef för Jetex Model Aircraft and expert på filmning av modeller) ansåg efter granskning att det inte var några modeller som fotograferats, utan stora fö-remål med ca 9 meters diameter.

Den världsberömda filmregissören John Ford förklarade, sedan han grundligt ana-lyserat Adamskis bilder, att de föreställde ett stort föremål och var tagna genom en sextumslins på betydligt avstånd. Skug-gorna och ljusets diffusion på farkostens olika delar var bevis på ett långt per-spektiv plus atmosfärens brytande egen-skaper. Andra fotoexperter har uttalat sig i liknande ordalag.

Färgfilmer av spaningsskepp, som Adamski tog på senare år, granskades den 27 februari 1967 av 22 fotoexperter vid Goddard Space Flight Center, NASA.*) (Vilken mer kritisk undersökning kan man tänka sig?) Deras utlåtande var, att filmerna visade "verkliga föremål med en diameter av ungefär 8 meter".

ATTA METER I DIAMETER!

Om filmerna var "gjorda", måste Adamski ha haft ett rejält bagage med sig till Mexico, där ett par av filmerna togs...

Det har även sagts att Adamski skulle ha fotograferat en gammal tysk gaslam-pa av metall; ett påstående som faller på sin egen orimlighet. Metall är inte trans-parent, men det är flänsen på det skepp fotografierarna visar, ty landningskloten skymtar genom flänsen.

Och en gaslampa med märkligare egen-skaper får man leta efter. På en film, som togs den 26 februari 1965 av fru Madeleine Rodeffer i USA, ser man exakt samma "gaslampa" som på Adamskis bilder sak-ta sväva in över hennes trädgård på unge-fär trettio meters höjd för att så plötsligt accelerera med fruktansvärd fart, innan den åter bromsar ned och svävar fullkom-ligt stilla. Hela tiden höjs och sänks ett av de tre kloten.

Vem vill påstå, att en hemmafru med hjälp av en vanlig amatörfilmkamera och en gammal lampa skulle kunna åstadkom-ma något som överträffar de mest avan-cerade science fiction-filmer vi sett på bio och TV?

Och om Adamski byggt modeller av rymdfarkoster, hur kan man då förklara

det faktum, att det under årens lopp värld-en över tagits otaliga bilder och filmer av exakt samma typer av rymdskepp som dem Adamski presenterade, d. v. s. de cigarrformade "moderskeppen", de kupol-försedda "spaningsskeppen" och de små diskusarna?

Svaret är: **George Adamski talade san-ning!**

T. o. m. Amerikanska Flygvapnet har — naturligtvis oavsiktligt — gett Adamski sitt stöd. År 1955 offentliggjordes Project Bluebook Special Report nr 14. Denna rap-port täckte alla UFO-observationer fram till utgivningen, inklusive en rapport från en Air Force-pilot den 20 november 1952 från trakten nära Desert Center, Kali-fornien. Samma tid och samma plats där Adamski och de sex vittnena uppgav att hans möte med rymdmannen ägt rum. Onekligen ett egendomligt sammanträff-fande!

Det är också intressant att konstatera att resultaten av den kanadensiska re-geringens UFO-undersökningsprojekt, som under 50-talet med kraftigt stöd från två av Kanadas högsta vetenskapliga auktori-teter, dr O. M. Solandt (chefen för det militära forskningsdepartementet) och mr Dean Mackenzie (tidigare chef för Ka-nadas vetenskapliga forskningsråd), ge-nomfördes under ledning av framlidne Wilbert B. Smith (telekommunikations-ingenjör vid Transportministeriet samt elektronikspezialist och dessutom medlem av NICAP:s rådgivningsgrupp), helt över-ensstämmer med George Adamskis på-

stående.

Det har sagts att Adamski skrev sina historier för att tjäna pengar och att de gav honom en mindre förmögenhet. Inget kan vara mer felaktigt! Han skrev två och en halv bok, varav den halva knappast gav honom någon förtjänst. Han fick en engångssumma för sin medverkan i "Fly-gande tefat har landat", efter att först ha erbjudit utgivaren att publicera hans fo-ton och berättelse gratis i Des Leslies bok. Adamskis andra två böcker gav honom ungefär 100.000 kr/styck, men de gavs ut under en tioårsperiod. Årsinkonsten upp-gick alltså till den oerhörda summan av 20.000 kr...

Mängder av brev från hela världen skulle dock besvaras. Ibland mottog han tvåtusen brev per vecka, varför hans portokostnader bör ha varit stora.

Han hade emellertid lätt kunnat bli förmögen på tefaten. Många som påstått sig ha rymdkontakter startar organisatio-ner och kammar hem medlemsavgifter etc. Adamski hade säkert kunnat håva in en medlemsavgift på en femma (per år) från hundratusentals intresserade världen över och sedan slagit sig till ro med en bekymmerslös framtid. Men det gjorde han inte!

I stället reste han runt i världen för att dela med sig av den information han ha-de. Är detta bilden av en bluffmakare, som kunde ha dragit sig tillbaka i lyx? Är det inte snarare bilden av en man, som kämpar för att föra fram vad han vet är sanning?

Och den information han förmedlade var verkligen sann. Det är fascinerande att se på de uppgifter Adamski lämnade — se hur korrekta de var, även om de inte accepterades då — och fundera över hur han skulle kunnat få dessa upplys-ningar, om han inte verkligen träffat rymdmänniskor och varit ombord på de-ras farkoster...

1969 skrev "Astrophysics and Space Science", vol 4: "Tidigare antog man att asteroiderna en gång uppstått då en stör-re planet exploderat. Dr Hannes Alfvén har i asteroidbältet funnit förhållan-den... som faktiskt helt i strid mot den gamla hypotesen leder tankarna i rikt-ning mot att asteroiderna kan vara bygg-bitar till en planet som är på väg att ska-pas mellan Jupiter och Mars. Hans slut-sats är att de konstaterade förhållandena talar för... att asteroiderna i sina nuva-rande former är att betrakta som ett mel-lanstadium i den process, varvid en pla-net skapas genom ett ständigt tillskott av interstellärt stoft."

Men redan åtta år tidigare berättade Adamski exakt samma sak. Ur hans bok "Behind the Flying Saucer Mystery"

Den gåtfulle mister Adamski.

(1961) citerar vi: "När asteroidbältet ...drar till sig solstrålar... uppfångas några av de positiva partiklarna. Lagen om attraktion och repulsion gör att någ-ra av partiklarna fastnar ihop inuti bältet och bildar större former. Asteroidbältet är — har man sagt mig — Kosmos sköte, ur vilket planeternas föds."

Adamski sade i "Ombord på rymd-skepp" (1954) att rymdskeppen färdas på kraftvågor i rymden, vilket fick tvivelarna att skaka på sina huvuden: Vilka kraftvågor???

Den 16 juni 1969 rapporterades att en grupp amerikanska vetenskapsmän, under ledning av dr Joseph Weber från fysik-avdelningen vid Maryland-universitetet, upptäckt en ny slags vågor från världs-rymden som man antog var — gravita-tionsvågor. Dr Weber antydde att gravita-tionsvågorna kan komma att förse män-niskan med en ny energikälla. "Det finns hundra gånger mer gravitationsenergi i universum än det finns kärnenergi", sade han. "En dag kanske en avancerad civili-sation är klok nog att använda den." ("Sun")

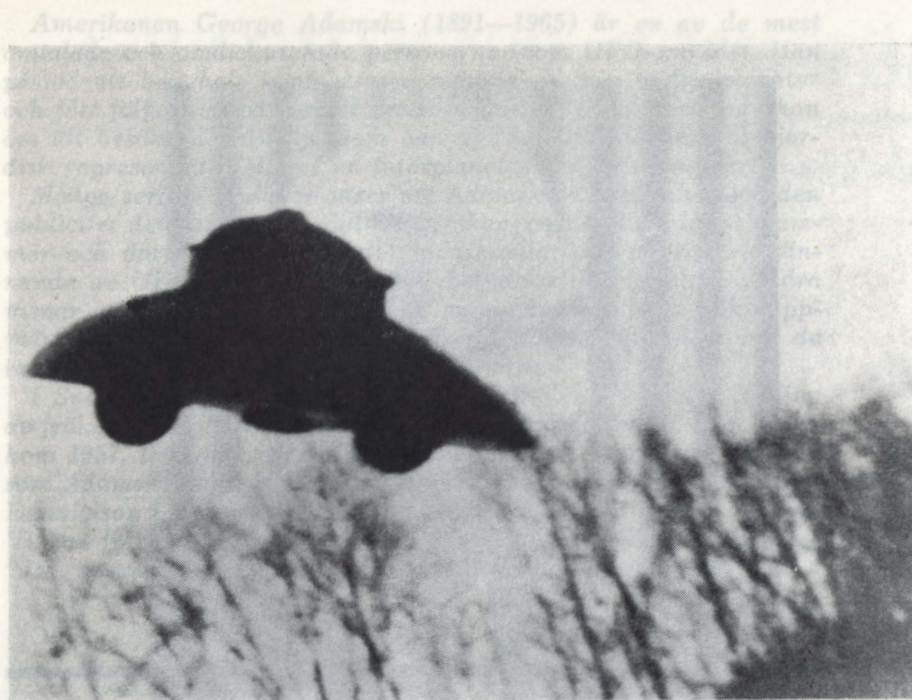
I början av femtiotalet förklarade Adamski, att våra atombombsprov utgjorde en fara för rymdfarkosterna, som fär-das på rymdens magnetiska kraftlinjer. Kärnsprängningarna åstadkom störningar.

Nära 15 år senare, den 7 februari 1966, rapporterade Washington Post att forska-re vid Caltech Seismological Laboratory i Pasadena, Kalifornien, gjort följande ut-talande: "Kärnsprängningarna ovan jord får jordens atmosfär att skälva... Vibra-tionerna — en gång var fjärde eller fem-te sekund — rör sig i vågor längs de osynliga 'kraftlinjer' som utgör jordens magnetfält. En kärnexplosion får dem att darra likt fiolsträngar."

I "Ombord på rymdskepp" berättade Adamski, att han utanför rymdskeppets fönster inte sett ett kolsvart intet — vil-ket man på den tiden trodde att rymden var — utan ett myller av något, som han liknade vid "eldflugor". 1962 rapportera-de astronauten John Glenn, att rymden utanför hans kapsel var fylld av "tusen-tals små självlysande partiklar... som eldflugor". Han använde alltså t. o. m. exakt samma uttryck som Adamski sju år tidigare hade använt.

Ryska astronomer har nyligen medde-lat, att de har funnit magnetbälten mel-lan vår galax, Vintergatan, och Androme-dagalaxen. Men också detta hade Adamski berättat om något decennium tidigare...

Många skrattade åt Adamskis ord att liv kunde existera på t. ex. Saturnus, som ansågs vara insvept i evig köld. Men förra

Tefat filmat av mrs. Madeleine Rodeffer.

året konstaterade dr Kenneth Kellermann vid Australia's Commonwealth Scientific and Industrial Research Organization genom observationer medelst det jättelika radioteleskopet i Parkes anmärkningsvärt höga temperaturer hos de stora yttre planeterna: omkring 32 grader Celsius. "Dessa tecken på att det innanför atmosfärerna på de yttre planeterna finns vidsträckt zoner med jordliknande temperatur har gjort, att vetenskapen inte kan utesluta förekomsten av liv där." (New York Times)

Marsfoton har visat att den röda planetens yta är grovt skrovlig. Detta stod att läsa i Adamskis "Science of Life Course" redan år 1964.

Han talade om starka strålningsbälten kring jorden flera år innan en amerikansk rymdsond upptäckte Van Allen-bältena.

1958 skrev han om cellmedvetande; något som nu bekräftats genom Clive Backsters uppmärksammade experiment.

Etc, etc...

Finns det någon som vill påstå att Adamski bara gissade ???

Men det kanske just nu aktuelltaste och mest häpnadsväckande är vad George Adamski år 1954 sade om månen. I boken "Ombord på rymdskepp" beskrev han noga månens yta, sådan han uppgav sig ha sett den från ett rymdskepps teleskopliknande instrument. Eftersom det var omöjligt för någon att på femtiotalet medelst några jordiska tekniska hjälpmedel få någon som helst detaljerad kunskap om månens utseende, så kunde både skeptikerna och de övertygade (vare sig dessa var för eller emot Adamski) enas

om, att om hans ord skulle visa sig stämma med verkligheten, så vore det ett synnerligen starkt bevis för att han redogjort för faktiska upplevelser.

"När människan landar på månen", sade man, "då får vi se om Adamski talade sanning..."

Eftersom vi sålunda nu bör vara i stånd att konstatera huruvida hans uppgifter om månen stämde eller ej, ska vi här se på vad han sade år 1954 — då ännu inga av dessa fakta rörande månen var kända av vetenskapen! Adamskis ord är hämtade ur "Ombord på rymdskepp" (andra upplagan):

GA: MÅNEN HAR ATMOSFÄR...

Den 21 november 1969 meddelade NASA, att "det lilla vetenskapliga laboratoriet, som de två astronauterna (Conrad och Bean) placerat på månytan dagen innan, visade existensen av en månatmosfär." (La Meuse La Lanterna)

GA: SVAG RÖRELSE... I FICKORNA AV DESSA DALAR NI KALLAR KRATRAR. I VERKLIGHETEN ÄR DET SKUGGOR AV MOLN I RÖRELSE...

Förutom att Apollo 12-astronauterna när de färdades runt månen sade sig se något som liknade tunna molnslöjor, finns det bl. a. en bild av kratern Poseidonius (HR 86-3), tagen av Lunar Orbiter IV, på vilken man omedelbart lägger märke till klyftorna i kratrarnas botten. Men mitt i kratern finns det allra viktigaste: vita, solbelysta partier. Klyftorna går in under dessa och kommer ut på andra sidan, varför de solbelysta partierna oundvikligen måste sväva över kraterbotten och dess klyftor. Man kan också se att ett par av

dessa ljusplättar är helt avskilda från den skugga de kastar, vilket bevisar att de måste vara moln.

GA: MÅNEN... ÄR MYCKET LIK ÖKENOMRADENA PÅ JORDEN.

Den 21 juli 1969 publicerade Evening Standard Neil Armstrongs ord, när han steg ned på månytan: "Det liknar en stor del av USA:s högt liggande öknar."

GA: MÅNGA AV KRATRARNA ÄR I SJÄLVA VERKET STORA DALAR, OMGIVNA AV SKROVLIGA BERG...

På bilder av krater nr 302 fotograferade från Apollo 10:s kommandosektion från en höjd av 110 km, samt på bilder av Kopernikuskratern tagna av Lunar Orbiter II, ser man att vad vi tidigare trott vara kratrar är stora slätter inneslutna av bergskedjor, som utseendemässigt är mycket lika en del av jordens.

GA: MÅNYTAN BÄR TYDLIGA SPÅR AV GAMLA VATTENLINJER...

Den 7 juni 1969 meddelade New York Times att forskare vid California University funnit minst 130 flodliknande spår på månen. Spårens längd — somliga är över 16 mil — gör att det inte kan ha rört sig om lavaströmmar. Bland de bilder där man tydligt kan observera spåren, är bilderna HR 110 och HR 115-1 tagna av Lunar Orbiter IV.

GA: EN DEL AV YTAN VAR TÄCKT AV ETT FINT, PUDERLIKNANDE STÖFT...

När Neil Armstrong satte foten på månytan, beskrev han den ordagrant som just "fin och puderliknande". (Evening Standard, 21 juli 1969)

GA: I MÅNGA STORA KRATRAR FINNS HANGARER.

Åtskilliga egendomliga företeelser, som tyder på existensen av rymdbaser, har under åren observerats på månen — så många att utrymmet inte tillåter oss att gå in på dessa. Det kan dock nämnas att Lunar Orbiter II år 1966 sände en bild, där man i Stillhetens Hav ser sex väldiga tornliknande konstruktioner, som kastar sina långa skuggor över månytan. William Blair, en av Boeing-kompaniets experter, hävdar att dessa smala torn är geometriskt uppbyggda och "helt motsvarar de torn som byggts av människor". (Ekstra-bladet, 23 december 1968)

GA: BERGSSJÖAR (PÅ MÅNENS BAKSIDA).

På en bild tagen av Lunar Orbiter II från månens baksida syns en väldig krater, som frånsett en stor ö i mitten är fylld av något svart. Jordiska kratersjöar som fotograferas från hög höjd, visar också upp ett sådant svart innehåll — vatten...

GA: VISSA SÄLLSYNTA MINERALER FINNS PÅ MÅNEN.

Den 8 januari meddelade Houston, att "tre mineraler som aldrig påträffats på

jorden upptäckts i de prov Apollo 11 förde med från månen." (Smålands Folkblad)

De enda av Adamskis uppgifter om månen som ännu ej bekräftats, är de som rör byggnader och växtlighet på månens baksida.** Men hur skulle våra astronauter, som liksom månsönderna endast kretsat kring vår grannes ekvator och bara sett ca 25 % av månytan, kunna se byggnaderna, som ju enligt Adamski låg mellan ekvatorn och polen — och som dessutom för att atmosfären ska vara förhållandevis "tjock" måste ligga djupt nere i kratrar, vilket gör det omöjligt att observera dem om man inte passerar direkt över.

Man ser inte Kalmar slott om man flyger över Göteborg!

Adamski kritiserades ibland för att han gjort något uttalande som inte var helt vetenskapligt korrekt. Än sen? Adamski var ingen vetenskapsman. Han var en helt vanlig människa som råkade få uppleva något oerhört. Låt oss säga att Du, som läser detta, skulle bli inbjuden till en flygtur över någon fjärran kontinent och får ta en titt på landet från ovan. Om Du sedan råkar göra något uttalande som inte

är vetenskapligt riktigt, så förändras ju inte det faktum att Din färd ägt rum, eller hur?

Däremot måste Din korrekta beskrivning av landskapets utseende, av floder, sjöar, öknar etc, vara ett ovedersägligt bevis för att Du sett denna fjärran kontinent — speciellt om dessa uppgifter var helt okända för alla vid den tidpunkt då Du berättade om dem; liksom fallet var med månen 1954.

Och sålunda måste alla de verifierade informationer Adamski gav om månen — och om en rad andra ting, som en icke vetenskapligt utbildad person aldrig ens skulle kunnat fantisera om — betraktas som övervuldigande bevis för att ADAMSKI TALADE SANNING!

*) Sökarens red. har skrivit till NASA, Goddard Space Flight Center, Greenbelt, Maryland 20771, U.S.A., angående påståendena att UFO-fotografier/filmer av Adamski och mrs. Madeleine Rodeffer har granskats där. Det kom först ett svar från Ed Mason. "Chief, Office of Public Affairs", där han meddelade att han intet visste om ifrågavarande undersökningar. Vi skrev på nytt och gav detaljerade uppgifter. Svar uteblev. Efter ännu en fram-

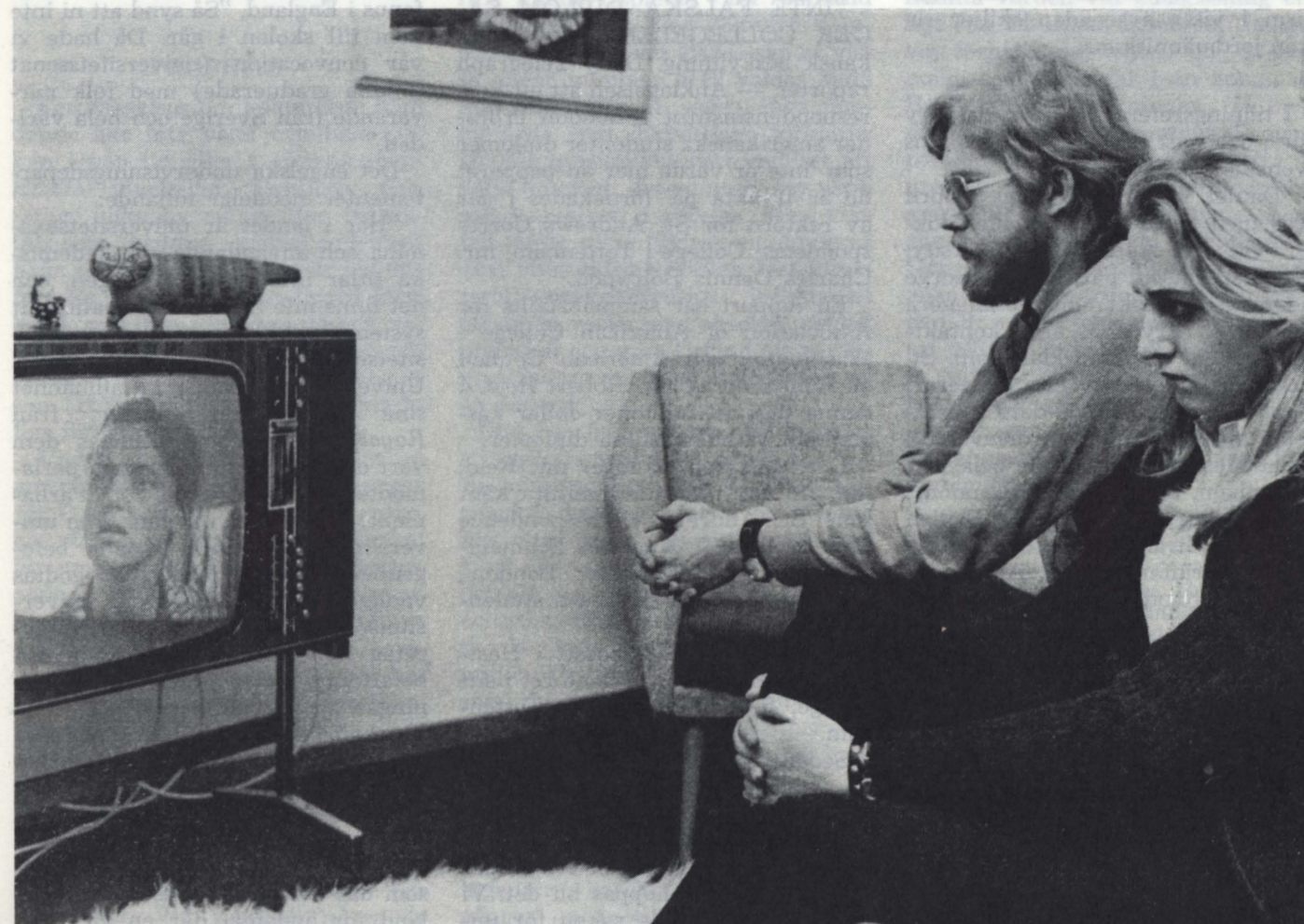
ställning om besked kom ett kort brev, där mr. Mason skrev att "filmen ifråga inte visade någonting som inte kan ha framställts på artificiell väg". Några slutsatser hade inte kunnat dras i frågan om det var farkoster. Ed Masons besked motsäger inte Dahnielsons uppgifter.

**) I kapitlet "En fest och ett farväl" i "Ombord på rymdskepp" berättar Adamski att han från ett rymdskepp fick ta sig en ordentlig titt på månen. "...På skärmen dyker en hel stad upp. Den är anlagd i fyrkant, vi tycks glida fram omedelbart över hustaken, och jag ser människor promenera på rena, smala gator. I mitten ser jag en mera kompakt byggd, central del. Jag får för mig att där finns affärskvarteren. Några bilar ser jag inte parkerade på gatorna men upptäcker ett slags fordon, som inte har några hjul och förefaller att färdas ett stycke ovanför marken. De är ungefär lika så stora som våra bussar och ganska lika dem även till form och färg. — Det är de allmänna kommunikationsmedlen, förklarar Ramu..."

Adamski påstod att i kratrarna finns hangarer, att satelliten har molnighet, berg, dalar, skogar och städer. Dessa uppgifter skall gälla månens baksida.

Se f. ö. vår kritik av Adamski i nr 4 och 7, 1966! (Numren är slut.)

Thor-Leif Dahnielson har adressen Box 151, 575 00 Eksjö. På grund av flyttning och ändrade arbetsförhållanden har han tvingats göra ett uppehåll i utgivningen av Svensk IGAP Journal.

Thor-Leif Dahnielson och hans fästmo Märith Johansson tittar på Werner Aspenströms TV-pjäs "Med egna ögon".

DAN FRY

Den i Sverige inte obekante amerikanske UFO-”kontakt”-mannen Daniel W. Fry gästade i somras vårt land och höll föredrag på några platser. Syftet med besöket var främst att ge spridning åt Understanding-rörelsen, vars ledare han är. (Understanding = förståelse.)

Några böcker av Fry har utgivits av förlaget Parthenon, Hälsingborg 6. Han berättar där bl. a. om sammanträffande med en man av utomjordiskt ursprung, ”Alan”, och om en resa som han fick göra i dennes rymdfarkost.

Nu uppger Fry att Alan för närvarande befinner sig i Mellanöstern och arbetar på att förhindra en stormaktskonflikt. Alans utseende skiljer sig inte från en jordmans, och han kan därför arbeta på vår planet utan att väcka uppmärksamhet — men han får akta sig för att bli undersökt av läkare, ty då skulle det kunna upptäckas att hans organism i vissa avseenden skiljer sig från jordmänniskans...

I tidningsreferat m. m. kallas Fry ”dr”, och i ett reklamblad från hans svenska förlag står följande:

”Daniel W. Fry hedrades i april 1960 med titeln filosofie hedersdoktor vid St. Andrew’s University. Man har, liksom i fråga om George Adamski, försökt misstänkliggöra Daniel W. Fry som äkta kontaktperson och bl. a. förklarat att St. Andrew’s University inte existerar! Upplyningsvis vill vi därför meddela, att St. Andrew’s University grundades år 1890 och är beläget i Tottenham, en förstad till London.”

1966 skrev vi till The British Council, Strandvägen 82, Stockholm, beträffande ”St. Andrew’s” och fick följande svar, daterat 15 december:

”Tack för Ert brev av den 11 december om ’St Andrew’s University i London’. Detta är förmodligen samma institution som ’St Andrew’s Correspondence College’, som erbjuder grader som inte är erkända i England. Det är inte en officiellt godkänd institution, och inga grader som den erbjuder, har någon betydelse i akademiska kretsar. Detta är första gången som jag hört institutionen kallas ’St Andrew’s Univer-

sity’, och jag vore mycket intresserad av att få veta om Ni sett denna beteckning i tryck och, i så fall, i vilken publikation.”

Brevet var undertecknat David Thomas, Representative.

I slutet av 1968 skrev vi till Londonuniversitetet för att få ytterligare upplysningar om ”St. Andrew’s”. Svar 2 januari 1969:

”Som svar på Ert brev av den 15 december bifogar jag två fotokopior av artiklar som förekom i Londontidningar 1960 om det så kallade St. Andrews University i Tottenham. Som synes är denna institution helt och hållet falsk (a totally bogus affair) och har ingen som helst akademisk ställning. Londonuniversitetet ger inget som helst erkännande åt ’grader’ som utdelats av denna institution.”

Brevet var från W. J. Dey, Secretary.

Klipp från Daily Telegraph, 8 juli, 1960:

”INTE FALSKA DIPLOM SÄGER COLLEGELEDARE. Amerikansk beskyllning. Daily Telegraph reporter. — Anklagelsen att ett korrespondensinstitut i London erbjuder amerikanska studenter diplomer som ’inte är värda mer än papperet de är tryckta på’ förnekades i går av rektorn för St. Andrews Correspondence College i Tottenham, mr. Charles Dennis Boltwood.

En rapport har sammanställts för Association of American College i Washington och American Council on Education av mr. Robert Reid. I denna sägs att millioner dollar kastas bort på meningslösa diplomer.

Det finns belägg, säger mr. Reid, för att ett postorderinstitut, känt som ’St. Andrews Correspondence College’ och ’St. Andrews Ecumenical College, Tottenham, London’, försöker värva amerikanska studenter.

Mr. Boltwood, 72, bosatt i Hastings, tog emot mig på kontoret i sitt college, Stonebridge Road, Tottenham.

Sedan han läst Reids beskyllningar, sa han: ’Påståendet att vi erbjuder meningslösa examina och diplomer är ogrundat. Jag medger att vi inte finns upptagna som ett erkänt college, fastän vi hoppas bli det. Vi skall framlägga hela saken för undervisningsdepartementet, eftersom

det är vår uppfattning att vi gör precis samma arbete som ett erkänt college. Det är också sant att en del universitet inte erkänner oss, särskilt gäller detta Londonuniversitetet, som är speciellt fientligt inställt till oss. Men många utländska universitet erkänner vårt värde. Alla våra provuppgifter har grundligt granskats av experter. Vi har för närvarande cirka 100 studenter inskrivna.”

I klipp från Daily Telegraph den 18 augusti 1960 meddelas att collegekurser för akademisk grad kostar 28 pund, 10 shillings (cirka 350 kronor). Mr. Bolton säger: ”Vi erbjuder ’bachelor’s degree in the Arts’ (fil. kand.) men våra grader står inte på samma nivå som en amerikansk universitetsgrad.” St. Andrew’s har studenter från hela världen, men de flesta kommer från Förenta staterna. På fråga vilka som tillhörde skolans senat och styrelse, svarade mr. Boltwood att ingen fanns i England. ”Så synd att ni inte kom till skolan i går. Då hade vi vår convocation (universitetssenat — alla graduerade) med folk närvarande från Sverige och hela världen.”

Det engelska undervisningsdepartementet meddelar följande:

”Här i landet är universitetsexamina och användande av akademiska titlar inte reglerat i lagen, och det finns inte heller något nationellt system för klassificering av universitetsexamina och andra meriter. Universitetet erhåller i allmänhet sina examensbefogenheter från Royal Charters som tilldelas dem vart och ett för sig eller från parlamentet (Private Acts of Parliament), och endast examina från universitet som erhållit sådana befogenheter eller Private Acts godtas vanligen i sammanhang där universitetsexamina erfordras, t. ex. av företaget som merit för en akademisk befattning, av yrkessammanslutningar som kvalifikation för medlemskap eller av andra universitet för tillträde till vidare akademiska studier. St. Andrews Correspondence College har inte erhållit någon sådan befogenhet eller Private Act of Parliament, och de examina som där avläggs, godtas inte i England för ändamål där en grad erfordras.”

Brevet är undertecknat Miss B. O. Naylor.

Dan Fry står angiven som ”Dr.” i sin tidskrift Understanding samt på sitt brevpapper. Men man bör alltså observera att han erhållit denna hedersdoktorstitel av en inte erkänd institution.

HEYERDAHL SÄG RAKET

I somras sände nyhetsbyrån UPI ut ett telegram att Thor Heyerdahl och hans besättning ombord på flotten Ra 2 hade sett ett flygande tefat. Uppgifterna återgavs i många tidningar runtom i världen. Även Sökaren hade några rader om händelsen i nr 9 i fjol. Enligt den ufologiska facktidskriften UFO Investigator, Washington, har en undersökning visat att det som Heyerdahl sett måste ha varit en raket från Cape Kennedy som sköts upp den 29 juni (30 juni för Heyerdahl, som befann sig i en annan tidszon). Uppskjutningen skedde 9.31 på kvällen, vilket motsvarar 1.31 för den tidszon, där Ra 2 befann sig — nästan exakt den tidpunkt då ”flygande tefatet” först observerades på flotten.

PROFETIA

Förutsägelser om kommande händelser har inte varit ovanliga varken i vår tid eller i gångna tider. Bibeln innehåller åtskilliga profetior, vilka av många har betraktats som ”historia skreven i förväg”. Från senare århundraden är väl den franske siaren Nostradamus mest känd; och från vår egen tid och vår del av världen har vi framför allt ”finnmarksprofeten” Anton Johansson (1858—1929) med delvis märkliga förutsägelser.

Under de senaste åren har en amerikansk prästman E. R. Lindsey (P. O. Box 367, Cottonwood, Arizona, U.S.A.) rönt uppmärksamhet för sina profetior om nära förestående fruktansvärda händelser. Lindsey höll en inspirerad predikan i Full Gospel Tabernacle i Sacramento, Kalifornien i september 1958, vilken togs upp på band. Samma dag hade han haft en syn, då framtiden tycktes bli uppenbarad som på en filmduk.

Denna profetia gäller till en början mest naturkatastrofer: jordbävningar, vulkanutbrott, orkaner m.m., och årtal för händelserna har meddelats. Vid kontroll några år efter profetians tillkomst har det

visat sig, sägs det, att åtskilliga av förutsägelserna har varit riktiga. En del av dem har emellertid varit klart felaktiga.

Till våra läsares uppbyggelse kan vi informera något om hur Lindsey ser framtiden, tiden efter 1968: Tre stora ”tecken” blir givna. 1) Stor jordbävning i Australien, 2) Frukantansvärt vulkanutbrott i Medelhavet, som orsakar en tidvåg, 3) Förödande jordbävning i Kalifornien. — Dessa tre händelser inträffar samtidigt. Ett år därefter kommer jorden att skaka i en stor konvul-

ROSENHEIMFALLET (forts.)

uttömnda. Några dagar senare såg fysikprofessorn P. Büchel hur lådor i ett skåp drogs ut av sig själva och ett 180 kg tungt dokumentskåp rycktes 30 cm bort från väggen. Detta hände vid två tillfällen.

I en klass för sig står de ständigt upprepade telefonstörningarna som vållade telegrafverket svåra bekymmer. Ibland avbröts samtal, ibland pinglade alla fyra apparaterna på en gång utan att någon normal förklaring kunde uppletas. En särskild kontrollapparat med räkneverk installerades och det visade sig att vissa dagar nummer 0119 valdes ända upp till 50 gånger, ehuru inga samtal ägde rum. Expertisen förklarar att det hypotetiskt vore möjligt att välja numret ifråga utan att sätta nummerskivan i rörelse. Men i så fall måste vissa fjädrar manipuleras med vissa tidsintervaller. Det förutsatta psykiskinetiska inflytandet måste då verka med absolut teknisk precision och vara i stånd att beräkna tidsintervaller på tusendelen av en sekund.

Det har från många håll påvisats att spökeriyttringar i allmänhet har sin upprinnelse i ett bestämt tillstånd i nervsystemet, i omedvetna komplex hos ”mediet”, ofta med klart aggressiv tendens. Det är möjligt att den unga flickan vantrivdes och stängde sig inne i sig själv. Kanske längtade hon bort från kontorsmiljön. Ur den synpunkten kan, såsom Bender antyder, manifestationerna psykologiskt betraktas som upproriska objektiviseringar av hennes oro och oluststämningar.

I övrigt var fenomenen inte utslutande bundna till advokatkontoret. I sällskap med sin fästman, en ingenjör, besökte Annemarie 14 gånger en bowlingbana. Det finns anledning tro att banans elektronis-

sation, och delar av Kalifornien glider ut i Stilla havet.

Efter dessa ”tecken” kommer ett atomkrig samt ytterligare naturkatastrofer, varvid en tredjedel av mänskligheten mister livet. En tidvåg går runt jorden och förstör de flesta kuststäder. Men slutet på alla vedermödor blir att kristendomens gud, Jesus Kristus, kommer tillbaka till jorden och upprättar ett paradis.

Och så har vi till våra kära läsare vidarebefordrat dr Lindseys allvarliga varning.

ka system vid åtta tillfällen stördes av hennes psykiskinetiska inflytande.

Bender provade experimentellt Annemaries paranormala egenskaper i sitt insitut i Freiburg. Egenomligt nog visade hon därvid inga tecken på psykikinesi. Man kan förmoda att ”det affektiva fält”, som tycks vara en förutsättning för fenomenets utveckling, saknades. Där emot nådde hon mycket höga signifikanta värden vid kortgissning enligt den Rhineska metoden. Samma var förhållandet med en 14-årig pojke som figurerar i en annan av Benders undersökningar. I hans närhet visade sig spontant de mest påfallande PK-fenomen, men de uteblev helt i den experimentella situationen. Så mycket större framgång hade han vid kortgissning. Gång på gång lyckades han korrekt ange kortens ordningsföljd i hela den Rhineska leken på 25 kort, vid ett tillfälle ända upp till tre gånger i följd, vilket lär vara rekord i branschen. Sådana iakttagelser visar återigen att den parapsykologiska fenomengruppen har något fundamentalt gemensamt.

Anm. Läroverksadjunkt Birger Qvarnström i Solna har en följd av år ägnat den parapsykologiska litteraturen ett mycket ingående studium. Han är författare till ett stort och tillförlitligt översiktsarbete, Parapsykologi, som 1959 utkom på Natur och Kultur (och nu är under översättning till danska). Han har även hållit föredrag och skrivit många tidningsartiklar i ämnet parapsykologi.

Vill Ni ha information om **elixiret**, den 250-åriga "Haarlemer healing oil", skriv till

Harald Schubert,
S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm

EN SPIRITUALISTISK VÄRLDSBILD

Om du är stilla i en tyst omgivning och blundar, kan du göra en betydelsefull iakttagelse: du är **medveten**.

Vad detta mänskliga medvetande är för något är förmodligen en av de viktigaste frågor som människan kan ställa sig. Svaret är kanske samtidigt nyckeln till universums gåta.

I det följande görs ett försök att antyda ett svar. Ämnet för studiet är alltså "det mänskliga medvetandet" — man kan även tala om "jag-medvetandet" eller "jaget".

Jaget är ju det inre något i människan som observerar vad som händer. Det är förnimmaren, tänkaren och kännaren, som vet, vill, tror, förstår, minns, fantiserar etc.

När du "ser" den materiella världen, innebär det att ljus träffar ögats näthinna, där en bild uppkommer. Men det är inte ögat som ser... Det är **det inre något** — medvetandet — som på något sätt förnimmer bilden på näthinnan.

Men vad är detta "något"?

Det är inte en materiell företeelse, likartad med gråsten och annat fysiskt. Men är det kanske en immateriell "identitetskänsla" som är resultatet av materiella processer i hjärnan och nervsystemet, en **bi-produkt** till det fysiska, något som försvinner när den bakomliggande materiella processen avstannar? Är jaget i så fall ingenting annat än en skuggbild utan självständig existens, ett bifenomen utan väsentlig betydelse i evolutionen? Eller är jaget en självständig, immateriell enhet som existerar oberoende av det materiella men kan vara knutet till det?

Det mänskliga jaget är något helt annat än kroppen, artsilt från denna och för sin existens inte mer beroende av kroppen än en mänsklig kropp är beroende av de kläder den har på sig. Idén om den kroppssjälsliga, den "odelbara", människan ersätts av idén om den själsliga människan med, eller "i", en kropp, vilken inte utgör förutsättningen för dess existens utan är en biologisk maskin, styrd av jaget.

Att jaget har självständig existens, oberoende av kroppen, antyds kraftigt i parapsykologisk litteratur, bl. a. i fall av "astral projektion", där jaget upplevt sig vara utanför sin fysiska kropp, varunder det betraktat denna utifrån samtidigt som medvetandet klart varit lokaliserat till en punkt i rummet mer eller mindre långt från kroppen.

Grunden för den materialistiska uppfattningen att jaget dör med kroppen är framför allt det naiva omedelbara konstaterandet att när kroppen är död, så synes dess jag-medvetande vara borta. Men man glömmer då att jaget kan förnimmas endast **genom kroppen**. Man förnimmer inte en annan varelses jag direkt utan endast indirekt genom dess kropp. Därför är det klart att när kroppen, genom vilken jaget kommer till uttryck, är död, så kan vi inte mer få någon kännedom om jaget genom den kroppen. Det enda instrument som jaget gett sig tillkänna genom, har upphört att fungera, och om jaget fortsätter existera, kan det visa sig för andra jag endast genom **någon annan** fysisk organism. Det är oriktigt att påstå att vi vet att jaget är dött, när kroppen är död, ty sedan dess enda medel för manifestation i den materiella världen inte längre kan göra tjänst, kan vi inte veta något om det. Det är fullt tänkbart att jaget lever vidare och kanske tar sin bön i nya fysiska organismer: reinkarnerar. Det händer ju också att små barn berättar om tidigare liv för sina föräldrar, vilka naturligt tar detta för fantasier.

Att jaget är en självständig, immateriell enhet styrks, som sagt, av det förhållandet att det tycks finnas människor som har lämnat sin kropp. Nu kan man, hypotetiskt, resonera så här: Jagets fundamentala egenskap är förmågan att "tänka". Om jaget är en självständig, immateriell enhet, kan det inte finnas något annat skäl till att det befinner sig i kroppen än att det tänker att det befinner sig där. Jaget är, och jaget tänker. Jaget är **där** jaget tänker. Jaget är i kroppen där-

för att jaget tänker att det är i kroppen. Jaget lämnar kroppen så snart jaget tänker att det är utanför kroppen. Men att tänka så är mycket svårt, eftersom vi fått lära oss att identifiera oss med vår kropp. Så länge jaget tänker att jaget är lika med kroppen, stannar jaget i kroppen.

Vi vet att personer som åstadkommit astral projektion med viljan, har livligt föreställt sig att de varit på den plats, där de önskade befinna sig. Ett exempel har vi i Stefan Ossowiecki, som berättar: "Jag försökte med all min kraft se fru Leszcynskas lägenhet och henne själv. Jag ansträngde mig så att jag förlorade medvetandet, och i samma ögonblick var jag i fru Leszcynskas rum. Hon började skrika: Ossowiecki! Ossowiecki!" — En av denna tidskrifts läsare berättar i ett brev: "Jag försatte mig i tanken till fru Eis hem och fann henne sittande i soffan i vardagsrummet. Jag placerade mig ett par meter framför henne och projicerade med tanken en bild av vänstra bildörren och mig sittande vid ratten. Samtidigt ropade jag på henne, och då tittade hon upp och sa förvånat: Josef!"

Jaget är där det tänker. Enda sättet att lämna kroppen är därför att jaget tänker att det lämnar kroppen. För att kunna göra detta måste man överge den ingrodda vanföreställningen att **jaget är kroppen** eller "sitter fast" i kroppen.

*

Tid och rum tillhör den materiella fenomenvärlden; tiden dessutom i viss mån även den psykiska. Men jaget är, såvitt man förstår, i sitt innersta tid- och rumslöst. Det är stillhet, men mot stillhetens botten existerar rörelse, d. v. s. den psykiska och materiella fenomenvärlden.

Jaget är i botten av sig självt absolut stillhet, men jaget i dess fullhet **lever**, vilket innebär att det **tänker**, föreställer sig rörelse. Stillhet och rörelse är varandras motsatser, och denna dubbelhet är jagets natur. Jagets ena sida är still-

het, den andra är rörelse. De båda sidorna utgör tillsammans jagets väsen.

Här antas att universum, d. v. s. det som är, är ett jag, ett medvetande. Fenomenvärlden har skapats av jaget och skapas fortfarande av jaget, d. v. s. av den universella medvetandesubstansen. Världen finns i medvetandet och är skapad av detta. I frihet är jagsubstansen allsmäktig — i en kropp är den begränsad till de möjligheter som kroppen ger.

Eftersom jaget i ena delen av sin natur är tidlöst, kan denna del, som är själva "botten" i det, det stilla något som vi menar med ordet "jag", inte dö utan är evigt — och ofött.

Det förefaller som om detta innersta "jag" måste vara samma som världssubstansen, som också måste anses evig. Det innersta jaget är alltså samma i alla levande varelser. Det stilla något i botten av vårt väsen är detsamma hos allt levande — precis så som hinduer vanligen föreställer sig det. "Jag är du — du är det." I botten av vårt väsen är vi alla identiska och är Gud. Vår sanna identitet är Gud, som är den universella medvetandesubstansen. Den materiella världen är ett tillstånd hos Gud.

När ett jag förnimmer stillheten i sitt eget innersta väsen, kan det inse sin verkliga art. Ett sådant jag kan förstå sin gudomliga natur och därmed nå frigörelse i sig själv, då det inte längre identifierar sig med materien utan förstår att dess väsen är universums eget väsen. När ett jag uppnår den totala stillheten, blir jaget ett med den, förstår att det till sitt väsen är den ende Guden, den enda substansen. Det kan bara finnas en substans, och den är evig. Det kan bara finnas en evig substans, och det är medvetandesubstansen, som är universell, ofödd och odödlig, tidlös. All **materiell** substans måste ha en början och ett slut, både i tid och rum. Sådan substans saknar verklig realitet, den är en illusion. Det enda verkliga är medvetandesubstansen, som är ett levande, tänkande, kännande och viljande väsen.

I det tillstånd av stillhet och självmedvetenhet då jaget inser sin rätta identitet, finns också kärleken, godheten, visheten, sanningen, livet. I detta tillstånd, då jaget är ett med Gud, har det personliga och tillfälliga satts åt sidan och jagets eviga, stilla natur fått framträda. Här har vi det "inre ljus" som kväkarna talar om, ett ljus som lyser som en

del av jagets inre natur, den natur som det förnimmer i den absoluta stillheten. I denna stillhet är allting personligt borta — det enda som finns kvar är personlighetens grund, som är Gud. Där finner vi

PSYKOKINESI (forts.)

är också om inte de tydliga paranormala bandinspelningar som Jürgenson, Thorlin m fl har gjort också kan vara en form av PK. Jag har själv deltagit i några sådana seanser där vissa fenomen har uppträtt, i jämförelse med vad andra beskriver visserligen ytterst blygsamma, men tillräckliga för att väcka intresse. Vid det senaste försöket 13.12.70, som i övrigt gav magert utbyte, hördes plötsligt från någonstans mitt i rummet en skarp knall (som också hörs på bandet) — kanske en antydan till PK.

Personer som verkligen är intresserade av att bidra till parapsykologisk forskning har här ett tillfälle — bilda en grupp och sätt igång! Med lugn, tålamod och förväntan på fenomen ska det enligt författarna (4) snart hända något. Det gäller då att inte bli uppskärad eller gripas av panik utan lugnt registrera fenomenen och gå vidare. Så snart man får några påtagliga resultat bör man lämna "borrdansen" (det tycks finnas en viss risk att man mister

"ljuset".

Begreppet "spiritualistisk" används i rubriken i dess filosofiska betydelse. Uppsatsen har tillkommit efter brev-växling med fil. kand. Kjell Höglund.

kontrollen över fenomenen, och det är inte trevligt att få ett bord i huvudet) och i stället påverka en lampas att tändas på kommando. Artikeln beskriver en mycket enkel anordning som man bygger utan större besvär för en kostnad av endast några kronor. Kanske här finns en möjlighet att åstadkomma det länge efterlängtrade **upprepningsbara** kontrollerade parapsykologiska fenomenet. Det skulle innebära ett genombrott för parapsykologin. — Jag vill gärna ha kontakt med allvarligt intresserade personer i Malmö—Lund-området för bildande av en grupp.

Litteratur:

1. C G Jung: Mitt liv. Natur & Kultur 1964, s. 152.
2. Poul Bjerre: Fallet Karin. Orig. 1905, omtryckt i "Spökerier", Centrum 1947.
3. N O Jacobson: Liv efter döden? Zindermans 1971, kap. 6 (utk. i mars).
4. C Brookes-Smith & D W Hunt: Some experiments in psychokinesis. Journal Soc. Psych. Res. 45, 265—81, June 1970.
5. Olle Holmberg: Den osannolika verkligheten. 2 uppl. Aldus 1970, kap. 14. Obs. omslagsbilden!

NÅGRA FAKTA OM RYMD-FARKOSTERNA

av geofysikern och magnetfältforskaren **Silas Newton**, bekräftar de "flygande tefatens" existens och deras icke-jordiska ursprung samt nämner, varför de kommer till vår planet i så stort antal vid slutet av 20:e århundradet. Skriften hft. kr. 3:75 kan rekvideras från

PARTHENON

Fack
250 06 Hälsingborg 6.

ANNA-LISA HELLE

UNDER EVIGA STJÄRNOR

— Från Atlantis till Buddha —

med förord av

HENNING SJÖSTRÖM

Fantasieggande skildring av försvunna världar.

Inb. med vackert skyddsomslag i färg.

240 sidor.

Pris Kr. 28:50

EDEN BOKFÖRLAG

Regeringsgat. 56
111 56 Stockholm

Alltmer populära

manastrålände

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva uttalanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

BREV

Som svar på Er fråga om den nytutkomna finska UFO-boken kan jag i korthet meddela följande. Boken heter "UFOja Suomen Taivaalla" och är utgiven av Kirjayhtymä i Helsingfors. Den är skriven av Tapani Kuningas, som är ordförande i Finska Interplanetisterna RF.

Enbart finska UFO-händelser behandlas. Det visar sig att det finns många lika bra UFO-fall i Finland som på andra håll i världen. Av ca 1000 fall har Kuningas valt ut 70. Han säger att han utelämnat några av de mest fantastiska uppgifterna, men det finns ändå många mycket intressanta fall med, bland annat flera med humanoider.

Boken börjar med en historisk tillbakablick. Författaren har hittat finska UFO-fall så långt tillbaka som på 1600-talet. Flera fall från 1800-talet finns också med, och därefter några från varje decennium av vårt sekel. Under andra världskriget sågs UFOs, som var cigarr- eller tallriksformade.

En erfaren flygare såg sju skivformade UFOs, som han försökte följa utan att lyckas. Alla föremålen iakttogs också på radarskärm nere på flygfältet. Detta hände den 12 april 1969 vid Rissalas flygfält (Kuopio).

Kuningas berättar också om ett humanoidfall från 1962. Två helsingforsbor hade tagit upp en liftare på vägen. Det visade sig att denne inte var från vår planet. Han hade bl. a. ögonlock som gick nerifrån och uppåt, och han hade sex fingrar på handen. Han var liten till växten men hade stort huvud till kroppen. Mannen ägde också en telepatisk förmåga, som han visade när han talade med helsingforsborna. Sedan humanoiden hade lämnat deras bil efter cirka fem kilometers färd, stannade bilisterna sitt fordon och observerade honom en stund, när han gick bort. Till deras förvåning hoppade den lille mannen plötsligt över en tre meter hög rishög och gick i luften utan att vidröra rishögen.

Mycket tragiskt slutade ett kontaktfall i Lappeeranta. Kontakterna hade börjat 1967. En yngling träffade humanoiderna flera gånger och begick sedan självmord.

Interplanetisterna RF har adressen Postilokero 10101, Helsinki 10.

Jorma Heinonen.

UFO-INFORMATION

En tidskrift som utöver ufologi, filosofi och parapsykologi även bjuder på en byggbeskrivning av ett riktigt flygande tefat.

UFO-Sverige
Box 311, 591 03 Motala.

PENNINGGÄVOR

Beda Bodin, Gideå, 5:50; Sigrid Lindberg, Uppsala, 5:50; Kerstin Thorell, Solna, 2:50; Karl Österholm, Falun, 5:50; Dolly Lindén, Aneby, 14:07; H. Dahlkvist, Bräkne-Hoby, 4:—; Gustaf Dalén, Hölö, 22:50; Linnéa Nordström, Stockholm, 12:50; Stig Sunnfors, Östersund, 14:50; K. Pettersson, Stockholm, 30:—; Birger Andersson, Nässjö, 35:—; Valter Sjöberg, Åbosjön, 7:50; Bela Sunyovszky, Stockholm, 7:50; Eric Olovsson, Vingåker, 7:50; P. O. Arvidsson, Stockholm, 7:50; Sven Askerlund, Bromma, 12:50. Summa kronor 194:07.

Hjärtligt tack!

Red.

ROSENKREUZARNES VÄRLDSÄSKÄDNING

eller Mystisk Kristendomslära
av Max Heindel

belyser de kosmiska såväl som de personliga levnadslagarna.

Kr. 45:— plus porto

THE ROSICRUCIAN FELLOWSHIP
svenska sektionen

Box 40261, 103 44 Stockholm 40

Din personliga
BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

- Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
- Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

NY BOK!

Dénis Lindbohm:

JAGETS ELD

Är reinkarnationsläran sann — föds vi alla till ständigt nya liv? Är inte döden slutet för oss? Dénis Lindbohm säger: "Mitt jag är odödligt — och så är också Ditt, ty vi är alla lika, vi är kosmiska resenärer: världsallet är vårt hem."

Författaren minns att han har levt flera liv före sitt nuvarande. Han har upplevt sol och blod, ljus och mörker; han har dödat och blivit dödad, levt i främmande världar under andra himlar än vår.

Läs denna unika och fängslande bok!

Efterskrift av med.lic. N. O. Jacobson.

Pris inkl. moms 15:88 + porto.

SÖKARENS FÖRLAG

Box 3063, 103 61 Stockholm 3

KONTAKT

Bostadsbyte för semester önskas. Min bostad finns i Stockholms södra förorter, och jag önskar byte till landet. Svar till "Hundvän", denna tidskrift f. v. b.

Pris för kontaktannonser: 20 öre per ord + 1:— i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 6:—. Moms medräknad.

Peter M. Powell (16 år) P. O. Box 51, Glenside, South Australia 5065, Australia, vill brevväxla med UFO-intresserade personer.

ENGELSKSPRÄKIG LITTERATUR

UFO, OCKULTISM, ESP ETC.
500 boktitlar lagerföres varav c:a 100 i pocket. Ytterligare c:a 3000 kan anskaffas.

Postorderbokhandeln

EDISTA

Fack 3

180 10 ENEBYBERG

MWO-healinginstrumentet och kroppsenergiinstraren

omtalad i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm
Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

MARJA-KLINIKEN, Skeppargatan 11,
Stockholm, tel. 08-62 78 99.

BOKRECENSIONER

DEN FANTASTISKA FRAMTIDEN

De har kallats "det ovanligas vänner och undrets krönikörer", Louis Pauwels och Jacques Bergier, författarna till den uppmärksammade "Vår fantastiska värld", som kom ut i Frankrike 1960 och i Sverige 1969. De sysslade mycket med den värld som befolkas av magiker, mystiker och ockultister. Snarast som tankeövningar ifrågasatte de om inte det fantastiska och osannolika kunde vara sant.

Nu har en ny bok av dem utgetts i Sverige, "De omöjliga möjligheternas planer" (Berghs). Denna gång är det fråga om ett urval artiklar från tidskriften Planète, tyska upplagan. — Man trodde att den förra boken i hög grad var Pauwels' arbete, men den nya är Bergiers: han står för mer än 9/10 av innehållet, och det hade nog varit riktigare att ge ut den under hans namn, med förord av Pauwels.

Vem är Jacques Bergier? En internationellt känd kärnkemist — enligt Tord Hall i Sv.D.

Den nya boken skiljer sig betydligt från den tidigare och har mindre särprägel. Bergier sysslar denna gång inte mycket med det "ockulta". I stället studerar han rön och hypoteser inom vår tids vetenskap och drar ut utvecklingslinjen i framtiden. Vad han vill säga är att vi står i början av en vidunderlig utveckling, som kommer att leda till en radikal omvandling av våra livsbetingelser. Några rubriker: Vi signalerar till stjärnorna; En miljon bebodda planeter i vår vintergata?; Finns det en antivärld bortom vår värld?; Magnetism och hypnos; Tänkande maskiner i nuet och framtiden; Från människor till övermänniskor; En levande varelses uppkomst; Magi och farmakologi; Så lever vi 1984; Blir vi odödliga?; Oanade möjligheter; Intelligenspiller?; Droger som upphäver tid och rum; Datorer av levande materia?.

Universum döljer fler hemligheter än man hittills har räknat med, skriver författaren, och framtiden syns i hans vision fantastisk och ganska skrämmande. Efter att ha tagit del av hans framtidsbild — i maskinålderns början — tror vi att det fordras ett högt moraliskt förstånd hos människan, om hon inte skall bli teknikens och vetenskapens olyckliga slav.

Denna bok kan ha intresse för sanningssökare — men kanske allra mest för sf-fans.

SM

KRISTENDOMEN EN VILLOLÄRA

1947 upptäckte en beduinpojke några mycket gamla skriftrullar i en grotta i närheten av Döda havet. Det var religiösa skrifter från esséernas sekt. Under de följande åren gjordes nya fynd av handskrifter, äldre än Nya testamentets böcker. Dessa dokument hotar nu att vända upp och ned på invanda begrepp om kristendomens ursprung.

Esséerna var ett betydelsefullt och relativt högtstående samfund som fanns på Jesu tid tillsammans med fariséerna och saducéerna men om vars existens Nya testamentet fullständigt tiger. Den judiske historieskrivaren Flavius Josephus däremot beskrev för 1900 år sedan ingående esséerna — men han hade inte mycket att säga om fariséer och saducéer.

Det visar sig vid ett studium av de gamla esséerskrifterna att många av de idéer som ansetts unika för Jesus fanns i esséernas tankevärld redan före Jesu födelse. Frank Moore Cross, som är en av dem som översatt skriftrullarna, säger följande: "Vi är nu i den situationen att vi med hjälp av upptäckterna i Qumran kan understryka det faktum, att vittnesbörden i Nya testamentet i själva verket är judiskt-kristna kombinationer, som består av delvis omarbetade essénska källor." Vidare: "Användandet av essénska källor — direkt eller på omvägar — för kristna ändamål och sammanställningen av esséiska original- eller sekundärkällor för den kristna kompositionen av skrifterna, kan nu uttryckligen dokumenteras."

Citaten ovan är hämtade från "Rapporten om Jesus. Protokoll över en förfalskning" (Berghs) där den tyske författaren Johannes Lehmann hävdar att den kristna tro som spritts ut över världen är en historieförfalskning och att kristendomens frälsargestalt saknar motsvarighet hos verklighetens Jesus.

Paulus var "den förste förfalskaren" av Jesu lära, och det är hans idéer som har utformat den kristna tron så att den blivit en världsreligion och något helt annat än den judiskt messianska rörelse som Jesus företrädde. Vår kristendom bygger på Paulus utan vilkens teologi den antagligen inte skulle finnas.

Av Qumranskrifterna framgår tydligt, anser Lehmann, att Jesus var essé eller stod esséerna så nära att hans förkunnelse präglades av deras religion. Jesus hade inte någon egen, unik, lära, och hans predikan var inte uteslutande fridsam:

han ville uppror mot den romerska ockupationsmakten, och det fanns politiska motståndsmän i hans krets — inte bara "Simon ivraren".

Redan från Flavius Josephus beskrivningar har man vetat att det rätt stor likhet mellan esséernas och Jesu lära, och många teologer har ansett att Jesus var essé. 1831 skrev t. ex. en "lärare i Tübingens stift och stadskaplan i Stuttgart" August Friedrich Gförer att "den kristna kyrkan framgick ur det essénska samfundet vars tankar den utvecklade och utan vars regler dess organisation vore oförklarlig".

Lehmann menar att fynden vid Döda havet ger ett förödande grundskott mot kristendomen. Tron på den gudomliga uppenbarelsen genom Jesus Kristus blir nu omöjlig, och kristendomen framstår som en villolära. Den historiske Jesus predikade en frälsningslära med delvis politisk innebörd.

Hurudana var esséerna? Jo, de bodde i öknen, och de trodde på själens odödlighet och kroppen som ett själens fängelse. De efterlevde stränga etiska regler och levde asketiskt i celibat och egendomsgemenskap. Deras samhälle var ett munksamhälle för män, men det fanns också esséer som levde ett vanligt liv och gifte sig.

"Evangelierna har gjort allt för att mörklägga de historiska sammanhangen", skriver Lehmann, men efter Qumranfynden har den kristna sanningsfrågan kommit i ett helt nytt läge. Det har blivit tydligt att det finns en oöverstiglig motsättning mellan den historiske Jesus och den av kristendomen predikade Kristus, och detta borde innebära slutet på all kristologi. "Den Kristus som kyrkan 'förkunnar', har utom namnet ingenting gemensamt med den historiske Rabbi J."

Vem är nu författaren Johannes Lehmann? Enligt förlagets uppgifter har han bl. a. studerat teologi, psykologi och filosofi i Halle, Edinburgh och Berlin och 1957 blivit Dr. Phil. Han har skrivit flera böcker "i gränsområdet mellan teologi och psykologi" och varit medöversättare till en modern bibelutgåva. "Rapporten om Jesus" bygger på en serie program i den sydtyska radion, "Hemligheten med Rabbi J."

SM

Sanningen är ett väglöst land.

Krishnamurti.

SM:

NYCKELN

Enligt min mening kan en högkultur skapas endast i anslutning till kärleksprincipen. Kännetecknande för lågkulturer — såsom de nuvarande västerländska samhällena, där människor och djur far illa — är att den egoistiska principen har en betydande dominans. Vi får då sådana företeelser som skadliga njutningsmedel, skadliga tillsatser i mat, grymma djurfabriker, miljöförstöring genom luftföroreningar m.m., våld, pornografi, destruktiva filmer etc., allt huvudsakligen grundat i egoism och en okunnighet om fakta, som ytterst bottnar i egoism.

Nyckeln till bättre samhällen är kärlek, som betyder omtanke, hänsyn, ansvar, hjälpsamhet. Med kärlek till nästan — till allt levande — som en dominerande handlingsprincip skulle egoismens skadliga och dödliga följdföreteelser på ett naturligt sätt elimineras. Men när självisheten — profit- och maktbegäret — råder över tanken är det till exempel möjligt att bilfabrikerna fortsätter tillverka fordon vilkas avgaser har sjukdomsframkallande verkningar. En mentalitet av nästakärlek skulle förbjuda detta tillstånd och skapa en annan utveckling.

Det är uppenbart att den tilltagande brutaliseringen är ett problem som inte kan lösas genom polisära åtgärder eller skyddsåtgärder av något slag — knappast heller genom sociala reformer. Kriminaliteten är i hög grad en följd av samhällsandan, den anda som sprids genom massmedia och skolor. Det är en kall för att inte säga rå atmosfär, som möter en. Det saknas riktiga begrepp om vad goda ideal och gott tänkande innebär. Öppna en vanlig dagstidning — är det inte en pust av kyla som slår emot en? Var finns vänligheten, kärleksfullheten, var finns etiskt högtstående tankar? Var finns levnadsvisdom, som påverkar människorna i rätt riktning?

För min del har jag en känsla — fastän det inte kan bevisas — att pornografin har skuld i ökningen av våldet och hänsynslösheten. Det är svårt att närmare klarlägga detta, men jag tror att när omogna sinnen — och alla sinnen är mer eller mindre omogna — märker hur råhet och fräckhet breder ut sig och uppmuntras av massmedia, påverkas en del av dessa personers handlande, tänkande och samhällsattityd på ett olämpligt sätt.

Om man vill åstadkomma en bättre mentalitet, måste man nog ingripa i människornas naturliga krav på frihet på så sätt att till exempel förråande sexualfantasier i text och bild förbjuds — liksom det vore riktigt att förbjuda förhållande av våldet eller kriget i massmedia.

Jag tror inte att friheten är en okränkbar princip — inte om den strider mot andra principer som är av högre värde: såsom hänsyn och ansvar.

En högkultur skapas i samling kring sådana goda värden som kan sammanfattas i kärleksbegreppet: du skall älska din nästa så som dig själv. Den etiske föregångsmannen Jesus från Nasaret var inne på dessa tankar för 2.000 år sedan. Före och efter hans tid har många stora religiösa gestalter kraftigt hävdat nästakärlekens idé som grundval för god gemenskap.

Men man skall inte undervärdera människan och hennes nuvarande samhällen. Det finns många exempel på högre andligt och etiskt liv och många glimtar därav. Mänsklighetens utveckling beskriver en klart uppåtgående kurva.

Jag tror att många människor kan reagera mycket positivt på goda impulser och att man med en kraftig uppslutning kring höga ideal kan forma goda samhällen, där människorna kan leva ett friskt och meningsfullt liv.

SÖKAREN

Nr 2 1971 Årgång 8

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto: 70 60 47-8

Tel: 08/69 60 27

Redaktionsråd:

Nils-Olof Jacobson, Bo R. Ståhl,
Agne Windmark

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 29:00

Halvår 15:25

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33-2. Helår kostar då 24 mk, halvår 13 mk.

Annonspriser (moms tillkommer):

Helsida 185:—, halvsida 110:—, kvartssida 65:—, småannonser 4:— per cm men minst 10:—.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos

LJUSDALS TRYCK AB

Ljusdal 1971

INNEHÅLL:

Rune E. A. Johansson:

Den buddhistiska livsinställningen 1

Alf Ahlberg:

Några tankar om döden 4

En psykiater Schwarz 6

Birger Qvarnström:

Rosenheimfallet 8

Nils-Olof Jacobson:

Försök med psykokinesi 9

Thor-Leif Dahnelson:

Adamski talade sanning 10

En spiritualistisk världsbild 16